

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-31-20

Druk nr 300

Warszawa, 26 marca 2020 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam
Sejmowi projekt ustawy

**- o udzielaniu pomocy publicznej w celu
ratowania lub restrukturyzacji
przedsiębiorców.**

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie
w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rozwoju.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o udzielaniu pomocy publicznej w celu ratowania lub restrukturyzacji przedsiębiorców¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa warunki, tryb i formy udzielania pomocy publicznej przedsiębiorcom na ich:

- 1) ratowanie,
- 2) tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne,
- 3) restrukturyzację

– zwanej dalej „pomocą”.

Art. 2. Pomoc:

- 1) na ratowanie i restrukturyzację może być udzielana przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 141 ust. 1 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2019 r. poz. 243, z późn. zm.²⁾):
 - a) spełniającemu warunki określone w art. 141 ust. 2 tej ustawy lub
 - b) niewypłacalnemu w rozumieniu art. 11 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 498, z późn. zm.³⁾),
- 2) na tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne może być udzielane mikro-, małemu i średniemu przedsiębiorcy, spełniającemu warunki, o których mowa w pkt 1, w sytuacji, o której mowa w art. 9 ust. 2

– zwanym dalej „przedsiębiorcą znajdującym się w trudnej sytuacji ekonomicznej”.

Art. 3. Ileć w ustawie jest mowa o:

1) Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawę z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne.
2) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 326, 912, 1655, 1802, 2089 i 2217 oraz z 2020 r. poz. 288.
3) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. 912, 1495, 1655, 1802, 2089 i 2217.

- 1) długookresowej zdolności do konkurowania na rynku – rozumie się przez to zdolność przedsiębiorcy do pokrywania kosztów wykonywanej działalności gospodarczej, w tym kosztów amortyzacji i kosztów finansowych, bez konieczności ponownego wspierania tego przedsiębiorcy środkami publicznymi pochodzącymi z pomocy na ratowanie lub restrukturyzację przez okres co najmniej 10 lat;
- 2) środkach restrukturyzacyjnych – rozumie się przez to działania, wskazane w planie restrukturyzacji lub uproszczonym planie restrukturyzacji, umożliwiające odzyskanie przez przedsiębiorcę długookresowej zdolności do konkurowania na rynku;
- 3) mikro-, małym lub średnim przedsiębiorcy – rozumie się przez to przedsiębiorcę będącego mikro-, małym lub średnim przedsiębiorstwem w rozumieniu art. 2 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1, z późn. zm.⁴⁾), a w sytuacji, o której mowa w art. 9 ust. 2, z wyłączeniem art. 3 ust. 4 tego załącznika;
- 4) postępowaniu restrukturyzacyjnym – rozumie się przez to postępowanie, o którym mowa w art. 2 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne;
- 5) grupie kapitałowej – rozumie się przez to przedsiębiorców będących przedsiębiorstwami partnerskimi i powiązanymi w rozumieniu art. 3 ust. 2 i 3 załącznika I do rozporządzenia Komisji Europejskiej (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 i 108 Traktatu;
- 6) procesie restrukturyzacji – rozumie się przez to całokształt realizowanych przez przedsiębiorcę środków restrukturyzacyjnych na podstawie planu restrukturyzacji lub uproszczonego planu restrukturyzacji;
- 7) trudnościach społecznych lub niedoskonałościach rynku – rozumie się przez to, w szczególności:
 - a) w przypadku mikro-, małego lub średniego przedsiębiorcy, w sytuacji, o której mowa w art. 9 ust. 2:
 - ryzyko opuszczenia rynku przez mikro-, małego lub średniego przedsiębiorcę znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej prowadzącego działalność innowacyjną, mającego duży potencjał wzrostu lub o silnych powiązaniach

4) Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 329 z 15.12.2015, str. 28, Dz. Urz. UE L 149 z 07.06.2016, str. 10, Dz. Urz. UE L 156 z 20.06.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 236 z 14.09.2017, str. 28 oraz Dz. Urz. UE L 26 z 31.01.2018, str. 53.

- z innymi lokalnymi lub regionalnymi przedsiębiorcami, skutkującego negatywnymi konsekwencjami dla danego regionu lub sektora,
- występowanie ograniczeń na rynku finansowym, skutkujących zwiększeniem liczby upadłości przedsiębiorców,
 - ryzyko opuszczenia rynku przez przedsiębiorcę w wyniku trudności związanych z zaistnieniem epidemii COVID-19,
- b) w przypadku przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, innego niż mikro-, mały lub średni przedsiębiorca lub mikro-, małego i średniego przedsiębiorcy, jeśli nie występuje sytuacja, o której mowa w art. 9 ust. 2:
- wyższą niż średnia unijna lub średnia krajowa stopę bezrobocia w regionie określonym na poziomie województwa, która ma charakter stały i której towarzyszą trudności związane z tworzeniem nowych miejsc pracy w tym regionie,
 - ryzyko przerwania świadczenia usługi w ogólnym interesie gospodarczym lub innej ważnej usługi, którą trudno jest zastąpić i w przypadku której konkurentom trudno byłoby rozpocząć jej świadczenie,
 - negatywne konsekwencje opuszczenia rynku przez przedsiębiorcę znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej o istotnym znaczeniu dla danego regionu lub sektora,
 - występowanie ograniczeń na rynku finansowym, skutkujących zwiększeniem liczby upadłości przedsiębiorców,
 - ryzyko opuszczenia rynku przez przedsiębiorcę znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, skutkującego utratą ważnej wiedzy technicznej lub eksperckiej,
 - ryzyko opuszczenia rynku przez przedsiębiorcę w wyniku trudności związanych z zaistnieniem epidemii COVID-19;
- 8) kosztach restrukturyzacji – rozumie się przez to koszty środków restrukturyzacyjnych wskazanych w planie restrukturyzacji oraz koszty środków restrukturyzacyjnych poniesione przez przedsiębiorcę przed otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego w ramach tego samego procesu restrukturyzacji.

Art. 4. Pomoc może być udzielana, jeżeli zapobiega i prowadzi do ograniczenia trudności społecznych lub przezwyciężenia niedoskonałości rynku, w przypadku gdy bez jej udzielenia cel ten nie zostałby osiągnięty lub zostałby osiągnięty w mniejszym zakresie.

Art. 5. 1. Pomoc może być udzielana, jeżeli:

- 1) przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej nie otrzymał tej pomocy;
- 2) od dnia otrzymania pomocy upłynęło co najmniej dziesięć lat, z uwzględnieniem ust. 2;
- 3) od dnia otrzymania pomocy nie upłynęło co najmniej dziesięć lat, z uwzględnieniem ust. 2 i 3.

2. Termin, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, liczy się od dnia wystąpienia najpóźniejszego z następujących zdarzeń:

- 1) przyznania pomocy na ratowanie lub na tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne;
- 2) zakończenia realizacji planu restrukturyzacji;
- 3) zaprzestania realizacji planu restrukturyzacji.

3. W sytuacji, o której mowa w ust. 1 pkt 3, można udzielić:

- 1) pomocy na restrukturyzację, jeżeli udzielono pomocy na ratowanie lub tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego, w ramach tego samego postępowania w sprawie o udzielenie pomocy;
- 2) tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego, jeżeli udzielono pomocy na ratowanie, w ramach tego samego postępowania w sprawie o udzielenie pomocy;
- 3) pomocy, jeżeli:
 - a) minęło co najmniej pięć lat od dnia przyznania przedsiębiorcy znajdującemu się w trudnej sytuacji ekonomicznej pomocy na ratowanie lub tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego, po których nie udzielono pomocy na restrukturyzację, a przedsiębiorca ten wykazywał długookresową zdolność do konkutowania na rynku i wystąpiły okoliczności związane z wykonywaniem działalności gospodarczej, za które nie ponosi on odpowiedzialności albo
 - b) jest konieczna z powodu wystąpienia okoliczności związanych z wykonywaniem działalności gospodarczej, za które przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej nie ponosi odpowiedzialności.

Art. 6. 1. Pomoc może być udzielana przedsiębiorcy znajdującemu się w trudnej sytuacji ekonomicznej nabywającemu aktywa od innego przedsiębiorcy, który otrzymał pomoc przed zbyciem tych aktywów, jeżeli upłynęło co najmniej dziesięć lat od dnia wystąpienia jednego z następujących zdarzeń:

- 1) otrzymania tej pomocy;
- 2) zakończenia realizacji planu restrukturyzacji;
- 3) zaprzestania realizacji planu restrukturyzacji.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, może być udzielana przed upływem okresu dziesięciu lat, jeżeli nabywca aktywów nie kontynuuje działalności gospodarczej przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, który otrzymał pomoc.

3. Brak kontynuacji działalności gospodarczej przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, który otrzymał pomoc, występuje, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

- 1) w chwili dokonywania transakcji nabywający i zbywający aktywa nie należeli do jednej grupy kapitałowej;
- 2) przedsiębiorca nabył aktywa za wartość godziwą w rozumieniu art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2019 r. poz. 351, 1495, 1571, 1655 i 1680);
- 3) zbycie aktywów, w tym w toku postępowania upadłościowego przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, nie zostało dokonane wyłącznie w celu wykazania, że nabywca aktywów nie kontynuuje działalności gospodarczej zbywcy aktywów.

Art. 7. 1. Pomoc może być udzielana, jeżeli trudna sytuacja ekonomiczna przedsiębiorcy należącego do grupy kapitałowej:

- 1) ma charakter wewnętrzny i nie jest wynikiem nieuzasadnionego podziału kosztów w ramach grupy kapitałowej;
- 2) jest zbyt poważna, aby mogła zostać rozwiązana przez przedsiębiorcę znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej lub przedsiębiorców należących do tej samej grupy kapitałowej.

2. Pomoc może być udzielana przedsiębiorcy znajdującemu się w trudnej sytuacji ekonomicznej należącemu do grupy kapitałowej także w przypadku, gdy którykolwiek przedsiębiorca należący do tej grupy otrzymał pomoc, jeżeli upłynęło co najmniej dziesięć lat od dnia wystąpienia najpóźniejszego z następujących zdarzeń:

- 1) otrzymania tej pomocy;
- 2) zakończenia realizacji planu restrukturyzacji;
- 3) zaprzestania realizacji planu restrukturyzacji.

3. Pomoc, o której mowa w ust. 1, może być udzielana przed upływem okresu dziesięciu lat, pod warunkiem że nie będzie ona przekazana przedsiębiorcy należącemu do tej samej grupy kapitałowej, który otrzymał już pomoc.

Art. 8. Pomoc może być udzielana przedsiębiorcy świadczącemu usługi w ogólnym interesie gospodarczym, nawet jeżeli nie są spełnione warunki określone w art. 2 i art. 4–7, w przypadku gdy jest to niezbędne do zachowania ciągłości tych usług, nie dłużej jednak niż do momentu przekazania obowiązku świadczenia tych usług innemu przedsiębiorcy.

Art. 9. 1. Pomoc na ratowanie i pomoc na restrukturyzację podlega notyfikacji Komisji Europejskiej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Pomoc może być udzielana bez indywidualnej notyfikacji Komisji Europejskiej w okresie wskazanym w decyzji Komisji Europejskiej wydanej na podstawie art. 4 ust. 3 albo art. 9 ust. 3 lub 4 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 248 z 24.09.2015, str. 9), jeżeli:

- 1) przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej jest mikro-, małym lub średnim przedsiębiorcą;
- 2) całkowita wielkość udzielonej i wnioskowanej pomocy, udzielanej w ramach tego samego procesu restrukturyzacji, nie przekracza równowartości 10 000 000 euro według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu poprzedzającym dzień złożenia wniosku o udzielenie pomocy.

Art. 10. Pomoc jest udzielana ze środków budżetu państwa na pisemny wniosek o udzielenie pomocy.

Art. 11. 1. Pomocy udziela minister właściwy do spraw gospodarki, z zastrzeżeniem ust. 2 i art. 36 ust. 3.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki może powierzyć udzielanie pomocy Agencji Rozwoju Przemysłu Spółce Akcyjnej, zwanej dalej „ARP”.

3. Powierzenie udzielania pomocy, o której mowa w ust. 2, następuje w drodze umowy zawartej między ministrem właściwym do spraw gospodarki i ARP, określającej szczegółowy zakres czynności i obowiązki stron umowy oraz efektywność wykorzystania środków budżetu państwa przeznaczonych na udzielanie pomocy.

4. Środki budżetu państwa przeznaczone na udzielanie pomocy są przekazywane ARP przez ministra właściwego do spraw gospodarki w drodze dotacji celowej, zawierając umowę, która określa szczegółowy zakres powierzenia udzielania pomocy, o której mowa w ust. 2, w tym:

- 1) obowiązki stron umowy związane z udzielaniem oraz rozliczaniem udzielonej pomocy;

- 2) termin wykorzystania dotacji celowej;
- 3) termin i sposób rozliczenia udzielonej dotacji celowej;
- 4) termin zwrotu niewykorzystanej części dotacji celowej;
- 5) tryb kontroli wykonania tej pomocy.

5. Dotacja, o której mowa w ust. 4, jest rozliczana na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869, z późn. zm.⁵⁾).

6. ARP udziela pomocy, o której mowa w ust. 1, w imieniu i na rzecz ministra właściwego do spraw gospodarki.

Art. 12. Minister właściwy do spraw gospodarki, na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej, informuje o dacie dostępności albo wyczerpania środków przeznaczonych na udzielanie pomocy.

Rozdział 2

Pomoc na ratowanie

Art. 13. Pomoc na ratowanie może być udzielana przedsiębiorcy znajdującemu się w trudnej sytuacji ekonomicznej, w celu umożliwienia mu prowadzenia działalności gospodarczej przez okres niezbędny do:

- 1) opracowania planu restrukturyzacji,
- 2) likwidacji działalności gospodarczej

– oraz przeprowadzenia koniecznych w tym zakresie analiz.

Art. 14. 1. Pomoc na ratowanie jest udzielana w formie pożyczki.

2. Stopa oprocentowania pożyczki, o której mowa w ust. 1, jest nie mniejsza niż stopa bazowa powiększona o 4 punkty procentowe.

3. Udzielenie pożyczki, o której mowa w ust. 1, jest uzależnione od ustanowienia na rzecz ministra właściwego do spraw gospodarki zabezpieczenia spłaty wnioskowanej kwoty, którego wysokość jest uzależniona od rodzaju, stopnia płynności oraz sytuacji finansowo-ekonomicznej oferującego zabezpieczenie przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej i powinna mieć wartość nie mniejszą niż 50% kwoty planowanej pomocy publicznej.

4. Zabezpieczenia, o których mowa w ust. 3, mogą stanowić w szczególności:

5) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1622, 1649, 2020 i 2473 oraz z 2020 r. poz. 284 i 374.

- 1) hipoteka;
- 2) zastaw cywilny lub rejestrowy;
- 3) cesja wierzytelności;
- 4) oświadczenie o poddaniu się egzekucji wprost spełniające warunki określone w art. 777 § 1 pkt 4–6 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, z późn. zm.⁶⁾);
- 5) weksel własny in blanco.

Art. 15. 1. Wysokość pomocy na ratowanie jest ograniczona do kwoty niezbędnej do utrzymania podstawowej działalności operacyjnej przedsiębiorcy w rozumieniu art. 48b ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, w okresie, na który pomoc została udzielona, jednak nie dłuższym niż 6 miesięcy.

2. W celu obliczenia kwoty pożyczki stosuje się następujący wzór:

$$\frac{EBIT_t + A_t - (\text{kapitał obrotowy}_t - \text{kapitał obrotowy}_{t-1})}{2}$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

t – oznaczenie roku obrotowego poprzedzającego przyznanie lub zgłoszenie pomocy,

$EBIT_t$ – wynik finansowy z działalności operacyjnej za ostatni rok obrotowy poprzedzający przyznanie lub zgłoszenie pomocy,

A_t – amortyzację za ostatni rok obrotowy poprzedzający przyznanie lub zgłoszenie pomocy,

$(\text{kapitał obrotowy}_t - \text{kapitał obrotowy}_{t-1})$ – zmianę stanu kapitału obrotowego – różnicę między poziomem kapitału obrotowego w ostatnim roku obrotowym poprzedzającym przyznanie lub zgłoszenie pomocy a poziomem kapitału obrotowego w roku obrotowym wcześniejszym niż rok poprzedzający przyznanie lub zgłoszenie pomocy; stan kapitału obrotowego w danym roku oblicza się jako różnicę między aktywami obrotowymi a zobowiązaniami o charakterze krótkoterminowym.

3. W przypadku gdy wynik zastosowania wzoru, o którym mowa w ust. 2, jest liczbą ujemną, wysokość pomocy w formie pożyczki nie może być wyższa od wartości bezwzględnej uzyskanego wyniku, chyba że przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej

6) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1469, 1495, 1649, 1655, 1798, 1802, 1818, 2070, 2089, 2128 i 2217 oraz z 2020 r. poz. 288.

pisemnie uprawdopodobni konieczność udzielenia pożyczki w wyższej kwocie, w szczególności w oparciu o projekcję finansową określającą potrzeby tego przedsiębiorcy związane z płynnością finansową we wnioskowanym okresie.

4. W przypadku gdy wynik zastosowania wzoru, o którym mowa w ust. 2, jest liczbą dodatnią, wysokość pomocy w formie pożyczki jest uzależniona od przedstawienia przez przedsiębiorcę znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej szczegółowych wyjaśnień uprawdopodobniających, że znajduje się on w trudnej sytuacji ekonomicznej, oraz uzasadnienia konieczności uzyskania pożyczki we wnioskowanej kwocie, w szczególności w oparciu o projekcję finansową określającą potrzeby tego przedsiębiorcy związane z płynnością finansową we wnioskowanym okresie.

5. Pomoc na ratowanie nie może zostać przeznaczona na sfinansowanie wydatków związanych z nabyciem aktywów lub wydatków poniesionych na rozszerzenie zakresu działalności gospodarczej przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, chyba że są one niezbędne do utrzymania działalności operacyjnej tego przedsiębiorcy w okresie, na który pomoc została udzielona.

Art. 16. Wniosek o udzielenie pomocy na ratowanie, zwany dalej „wnioskiem o pomoc na ratowanie”, zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, adres stałego wykonywania działalności albo siedziby, a w przypadku ich braku – adres do doręczeń, numer NIP albo numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku ich braku – inne dane umożliwiające jego jednoznaczną identyfikację, oznaczenie formy prawnej prowadzonej działalności, a także, jeżeli przedsiębiorcą znajdującym się w trudnej sytuacji ekonomicznej jest spółka osobowa, osoba prawna albo inna jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – imiona i nazwiska reprezentantów spółki albo osoby prawnej, w tym likwidatorów, jeżeli zostali ustanowieni;
- 2) w przypadku spółek handlowych – oznaczenie akcjonariuszy lub udziałowców;
- 3) w przypadku przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 7 – oznaczenie podmiotów należących do grupy kapitałowej;
- 4) opis prowadzonej działalności gospodarczej i podstawowej działalności operacyjnej;
- 5) wysokość i przeznaczenie środków, jakie mają zostać udzielone w ramach pomocy na ratowanie;

- 6) wielkość zatrudnienia w roku bieżącym i w roku poprzedzającym złożenie wniosku o pomoc na ratowanie;
- 7) opis trudnej sytuacji ekonomicznej, ze wskazaniem na spełnienie przesłanek, o których mowa w art. 2;
- 8) proponowane zabezpieczenie zwrotu pomocy na ratowanie;
- 9) okres, na jaki ma zostać udzielona pomoc na ratowanie;
- 10) wskazanie, czy przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej zamierza ubiegać się o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne lub pomoc na restrukturyzację, a jeśli tak, określenie głównych założeń uproszczonego planu restrukturyzacji lub planu restrukturyzacji;
- 11) opis przewidywanych skutków ekonomiczno-społecznych z uwzględnieniem okoliczności, o których mowa w art. 4;
- 12) prognozę sytuacji ekonomicznej przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej na okres 12 miesięcy od dnia złożenia wniosku o pomoc na ratowanie.

Art. 17. 1. Do wniosku o pomoc na ratowanie przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej załącza:

- 1) dokumenty potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa odpowiednio w art. 2 pkt 1 lit. a lub b;
- 2) umowę spółki, akt założycielski, statut lub inny dokument, na podstawie którego przedsiębiorca został utworzony;
- 3) sprawozdania finansowe za ostatnie 2 lata obrotowe, sporządzone zgodnie z przepisami o rachunkowości, o ile przedsiębiorca był obowiązany do ich sporządzenia;
- 4) sprawozdania biegłego rewidenta z badania sprawozdań finansowych za ostatnie 2 lata obrotowe, o ile podlegały one badaniu;
- 5) skonsolidowane sprawozdania finansowe za ostatnie 2 lata obrotowe, sporządzone zgodnie z przepisami o rachunkowości, o ile przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej był obowiązany do ich sporządzenia;
- 6) sprawozdania biegłego rewidenta z badania skonsolidowanych sprawozdań finansowych za ostatnie 2 lata obrotowe, o ile podlegały one badaniu;
- 7) analizę i ocenę sytuacji finansowej przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej za ostatnie 2 lata obrotowe;
- 8) informację o otrzymanej pomocy, która zawiera datę i podstawę prawną jej udzielenia, wielkość pomocy wyrażoną w kwocie nominalnej i ekwiwalencie dotacji brutto, formę i

przeznaczenie tej pomocy, albo informację o nieotrzymaniu takiej pomocy, w okresie ostatnich:

- a) 5 lat – w przypadku przedsiębiorców znajdujących się w trudnej sytuacji ekonomicznej prowadzących działalność w sektorze produkcji podstawowej produktów rolnych oznaczającej wytwarzanie płodów ziemi i produktów pochodzących z chowu zwierząt wymienionych w załączniku I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez poddawania ich jakimkolwiek dalszemu przetwarzaniu zmieniającemu właściwości tych produktów,
 - b) 10 lat – w przypadku przedsiębiorców innych niż wymienieni w lit. a;
- 9) oświadczenie o posiadaniu statusu mikro-, małego i średniego przedsiębiorcy – w przypadku mikro-, małego lub średniego przedsiębiorcy;
- 10) inne dokumenty potwierdzające okoliczności, na które przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej powołuje się we wniosku o pomoc na ratowanie.

2. Kopie dokumentów załączonych do wniosku o pomoc na ratowanie przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej potwierdza za zgodność z oryginałem.

3. Wniosek o pomoc na ratowanie składa się:

- 1) bezpośrednio albo
- 2) za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2188 oraz z 2019 r. poz. 1051, 1495 i 2005), albo
- 3) za pomocą środków komunikacji elektronicznej przez elektroniczną skrzynkę podawczą utworzoną na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 346)

– w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw gospodarki albo w ARP.

4. Wniosek o pomoc na ratowanie składany w formie dokumentu elektronicznego powinien być opatrzony kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP, lub uwierzytelniony w sposób zapewniający możliwość potwierdzenia pochodzenia i integralności weryfikowanych danych w postaci elektronicznej.

5. W przypadku złożenia wniosku o pomoc na ratowanie za:

- 1) pośrednictwem operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, za dzień złożenia wniosku uznaje się dzień nadania go w polskiej placówce pocztowej tego operatora;

- 2) pomocą środków komunikacji elektronicznej przez elektroniczną skrzynkę podawczą podmiotu udzielającego pomocy, za dzień złożenia wniosku uznaje się dzień wprowadzenia wniosku do systemu teleinformatycznego podmiotu udzielającego pomocy.

Art. 18. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki albo ARP dokonuje oceny formalnej i merytorycznej wniosku o pomoc na ratowanie i załączników do tego wniosku w zakresie zgodności z wymogami ustawy, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o pomoc na ratowanie.

2. W przypadku stwierdzenia braków formalnych wniosku o pomoc na ratowanie i załączników do tego wniosku przedsiębiorcę znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej wzywa się do ich usunięcia w terminie 7 dni. W razie nieusunięcia braków w tym terminie minister właściwy do spraw gospodarki albo ARP wydaje postanowienie o odrzuceniu wniosku o pomoc na ratowanie.

3. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 2, przysługuje:

- 1) wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy – w przypadku wydania tego postanowienia przez ministra właściwego do spraw gospodarki,
 - 2) zażalenie – w przypadku wydania tego postanowienia przez ARP
- zwane dalej „zażaleniem”.

4. Zażalenie wnosi się w terminie 7 dni od dnia otrzymania postanowienia, o którym mowa w ust. 2:

- 1) bezpośrednio do ministra właściwego do spraw gospodarki – w przypadku postanowienia wydanego przez tego ministra;
- 2) do ministra właściwego do spraw gospodarki za pośrednictwem ARP – w przypadku postanowienia wydanego przez ARP.

5. W przypadku nieuwzględnienia zażalenia, przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej może wnieść skargę do sądu administracyjnego, zgodnie z art. 3 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325).

6. W toku rozpatrywania wniosku o pomoc na ratowanie minister właściwy do spraw gospodarki lub ARP wydają postanowienie o wezwaniu do usunięcia wskazanych braków i istotnych usterek wniosku o pomoc na ratowanie, wyznaczając, pod rygorem umorzenia postępowania o udzielenie pomocy na ratowanie, termin na dokonanie tych czynności dla przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki albo ARP uwzględnia, w drodze decyzji, w całości albo w części, wniosek o pomoc na ratowanie, jeżeli uzasadnia to analiza sytuacji ekonomiczno-finansowej przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, a wysokość wnioskowanej pomocy na ratowanie pozwala na osiągnięcie celu tej pomocy.

8. Decyzja, o której mowa w ust. 7, zawiera elementy, o których mowa w art. 107 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256) oraz wskazanie:

- 1) przedmiotu zabezpieczenia udzielonej pomocy na ratowanie, z określeniem jego wartości;
- 2) daty spłaty udzielonej pożyczki, o której mowa w art. 14 ust. 1, wraz z odsetkami;
- 3) numeru rachunku bankowego, na który ma nastąpić zwrot pożyczki, o której mowa w art. 14 ust. 1.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki albo ARP rozpatruje wnioski o pomoc na ratowanie według kolejności ich wpływu oraz udziela pomocy na ratowanie według kolejności wpływu kompletnych i poprawnie wypełnionych wniosków o pomoc na ratowanie.

10. W szczególnie skomplikowanych sprawach termin, o którym mowa w ust. 1, może zostać przedłużony, nie dłużej jednak niż do 45 dni.

Art. 19. 1. Przedsiębiorcy znajdującemu się w trudnej sytuacji ekonomicznej od decyzji nieuwzględniającej wniosku o pomoc na ratowanie przysługuje, w terminie 30 dni od dnia doręczenia mu tej decyzji:

- 1) wniosek o ponowne jego rozpatrzenie – w przypadku wydania tej decyzji przez ministra właściwego do spraw gospodarki,
 - 2) odwołanie – w przypadku wydania tej decyzji przez ARP
- zwanych dalej „odwołaniem od decyzji”, do ministra właściwego do spraw gospodarki.

2. Odwołanie od decyzji zawiera:

- 1) oznaczenie decyzji nieuwzględniającej wniosku o pomoc na ratowanie, od której jest wniesione, ze wskazaniem, czy jest ona zaskarżona w całości lub w części;
- 2) przedstawienie przyczyn odwołania od decyzji i ich uzasadnienie;
- 3) w razie potrzeby powołanie nowych faktów i okoliczności oraz wykazanie, że ich powołanie na etapie rozpatrywania wniosku o pomocy na ratowanie nie było możliwe albo że potrzeba powołania się na nie wynika później;
- 4) wniosek o uchylenie w całości albo w części lub zmianę decyzji nieuwzględniającej wniosku o pomoc na ratowanie z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia lub zmiany tej decyzji.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki rozpatruje odwołanie od decyzji w zakresie, o którym mowa w ust. 2.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki, po rozpatrzeniu odwołania od decyzji, w terminie nie później niż 60 dni, wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy, albo
- 3) umarza postępowanie.

5. W przypadku nieuwzględnienia odwołania od decyzji art. 18 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

6. W przypadku gdy zostaną wyczerpane środki przeznaczone na udzielanie pomocy na ratowanie:

- 1) przed wszczęciem postępowania – minister właściwy do spraw gospodarki albo ARP wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie;
- 2) po wszczęciu postępowania – minister właściwy do spraw gospodarki albo ARP wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania w sprawie.

7. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 6, nie przysługuje zażalenie.

8. Sąd administracyjny, uwzględniając skargę na postanowienie, o którym mowa w ust. 6, stwierdza jego wydanie z naruszeniem prawa.

Art. 20. Przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej, któremu udzielono pomocy na ratowanie, jest obowiązany do:

- 1) wykorzystania pomocy na ratowanie zgodnie z jej przeznaczeniem;
- 2) zwrotu kwoty stanowiącej równowartość udzielonej pomocy na ratowanie wraz z odsetkami na zasadach określonych w rozporządzeniu Rady (WE) 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, w przypadku stwierdzenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki, że:
 - a) decyzja, o której mowa w art. 18 ust. 7, została wydana w oparciu o nieprawdziwe dane, przekazane przez przedsiębiorcę znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej korzystającego z pomocy na ratowanie lub
 - b) udzielana przedsiębiorcy pomoc na ratowanie jest wykorzystywana lub została wykorzystana niezgodnie z jej przeznaczeniem;

- 3) nieskorzystania w okresie trwania pomocy na ratowanie, tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego lub pomocy na restrukturyzację z innej pomocy niż pomoc na ratowanie, tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne lub pomoc na restrukturyzację lub pomoc w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym;
- 4) zwrotu otrzymanej pomocy na ratowanie zgodnie z terminem określonym w decyzji, o której mowa w art. 18 ust. 7.

Art. 21. 1. Pomoc na ratowanie udziela się na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy od dnia:

- 1) zatwierdzenia przez Komisję Europejską notyfikacji tej pomocy – w przypadku, o którym mowa w art. 9 ust. 1;
- 2) udzielenia pomocy na ratowanie – w przypadku, o którym mowa w art. 9 ust. 2.

2. Zatwierdzenie przez Komisję Europejską następuje przed udzieleniem pomocy na ratowanie, w wyniku notyfikacji dokonanej w trybie określonym w rozdziale 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362, z 2019 r. poz. 730 i 1063 oraz z 2020 r. poz. 284).

3. W przypadku przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, okres, o którym mowa w ust. 1, może ulec przedłużeniu do czasu zatwierdzenia przez Komisję Europejską pomocy na restrukturyzację.

Art. 22. 1. Przedsiębiorca w trudnej sytuacji ekonomicznej, inny niż mikro-, mały lub średni przedsiębiorca, któremu udzielono pomocy na ratowanie, w terminie 4 miesięcy od dnia zatwierdzenia przez Komisję Europejską tej pomocy, przedkłada ministrowi właściwemu do spraw gospodarki:

- 1) do zatwierdzenia:
 - a) plan restrukturyzacji, jeżeli ubiega się o pomoc na restrukturyzację albo
 - b) plan likwidacji, albo
- 2) oświadczenie o planowanej spłacie pożyczki, o której mowa w art. 14 ust. 1, w terminie, o którym mowa w art. 15 ust. 1.

2. Mikro-, mały lub średni przedsiębiorca, któremu udzielono pomocy na ratowanie, w terminie 4 miesięcy od dnia zatwierdzenia przez Komisję Europejską tej pomocy, a w przypadku, o którym mowa w art. 9 ust. 2, od dnia jej udzielenia przedkłada ministrowi właściwemu do spraw gospodarki:

- 1) do zatwierdzenia:
 - a) uproszczony plan restrukturyzacji, jeżeli ubiega się o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne albo
 - b) plan restrukturyzacji, jeżeli ubiega się o pomoc na restrukturyzację, albo
 - c) plan likwidacji, albo
- 2) oświadczenie o planowanej spłacie pożyczki, o której mowa w art. 14 ust. 1, w terminie, o którym mowa w art. 15 ust. 1.

Art. 23. 1. Spłaty pożyczki, o której mowa w art. 14 ust. 1, dokonuje się na numer rachunku bankowego wskazany w decyzji, o której mowa w art. 18 ust. 7.

2. Po upływie terminu spłaty pożyczki, o której mowa w art. 14 ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki albo ARP dokonuje rozliczenia wykorzystania udzielonej pomocy na ratowanie.

3. W przypadku niespłacenia pożyczki, o której mowa w art. 14 ust. 1, w terminie określonym w decyzji, o której mowa w art. 18 ust. 7, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2019 r. poz. 1438, z późn. zm.⁷⁾).

4. W przypadku niespłacenia pożyczki, jeżeli zaspokojenie następuje z przedmiotu zabezpieczenia, o którym mowa w art. 14 ust. 4, stosuje się również przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

Rozdział 3

Tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne

Art. 24. 1. Tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne może być udzielane mikro-, małemu lub średniemu przedsiębiorcy znajdującemu się w trudnej sytuacji ekonomicznej, z zastrzeżeniem ust. 2, w sytuacji, o której mowa w art. 9 ust. 2, w celu umożliwienia temu przedsiębiorcy prowadzenia działalności gospodarczej przez czas niezbędny do wdrożenia działań restrukturyzacyjnych mających na celu przywrócenie długookresowej zdolności do konkurencyjności na rynku.

2. Tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne może być także udzielane mikro-, małemu lub średniemu przedsiębiorcy spełniającemu przesłanki określone w art. 141 ust. 1 ustawy

7) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1495, 1501, 1553, 1579, 1901 i 2070 oraz z 2020 r. poz. 288.

z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, który nie znajduje się w trudnej sytuacji ekonomicznej, jednak z powodu zaistnienia wyjątkowych i nieprzewidzianych okoliczności wymaga pilnego wsparcia płynności finansowej.

Art. 25. Tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne może być udzielone, jeżeli zapobiega trudnościom społecznym lub prowadzi do przezwyciężenia niedoskonałości rynku.

Art. 26. Tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne udzielane jest w formie pożyczki. Przepisy art. 14 ust. 2–4 i art. 15 stosuje się odpowiednio.

Art. 27. 1. Mikro-, mały lub średni przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej, z zastrzeżeniem art. 24 ust. 2, zwraca się o udzielenie tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego, składając pisemny wniosek do ministra właściwego do spraw gospodarki albo do ARP.

2. Wniosek o udzielenie tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego, zwany dalej „wnioskiem o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne”, zawiera:

- 1) oznaczenie mikro-, małego lub średniego przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej albo jego nazwę, adres stałego wykonywania działalności albo siedziby, a w przypadku ich braku – adres do doręczeń oraz numer NIP albo numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku ich braku – inne dane umożliwiające jego jednoznaczną identyfikację, oznaczenie formy prawnej prowadzonej działalności, a także, jeżeli przedsiębiorcą znajdującym się w trudnej sytuacji ekonomicznej jest spółka osobowa, osoba prawna albo inna jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – imiona i nazwiska reprezentantów spółki albo osoby prawnej, w tym likwidatorów, jeżeli zostali ustanowieni;
- 2) w przypadku spółek handlowych – oznaczenie akcjonariuszy lub udziałowców;
- 3) w przypadku mikro-, małego lub średniego przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 7 – oznaczenie podmiotów należących do grupy kapitałowej;
- 4) opis prowadzonej działalności gospodarczej i podstawowej działalności operacyjnej;
- 5) wysokość i przeznaczenie środków, jakie mają zostać udzielone w ramach tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego;
- 6) wielkość zatrudnienia w roku bieżącym i w roku poprzedzającym złożenie wniosku o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne;

- 7) opis trudnej sytuacji ekonomicznej, ze wskazaniem na spełnienie przesłanek, o których mowa w art. 2, a w przypadku, o którym mowa w art. 24 ust. 2, wskazanie, że mikro-, małemu lub średniemu przedsiębiorcy ubiegającemu się o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne niezbędne jest wsparcie płynności finansowej;
- 8) proponowane zabezpieczenie zwrotu tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego;
- 9) okres, na jaki ma zostać udzielone tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne;
- 10) wskazanie, czy mikro-, mały lub średni przedsiębiorca ubiegający się o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne otrzymał już pomoc na ratowanie; jeśli tak, to w jakiej kwocie;
- 11) wskazanie, czy mikro-, mały lub średni przedsiębiorca ubiegający się o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne zamierza ubiegać się o pomoc na restrukturyzację, a jeśli tak, określenie głównych założeń planu restrukturyzacji;
- 12) opis przewidywanych skutków ekonomiczno-społecznych z uwzględnieniem okoliczności, o których mowa w art. 4;
- 13) prognozę sytuacji ekonomicznej mikro-, małego lub średniego przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej na okres 12 miesięcy od dnia złożenia wniosku o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne.

3. Do wniosku o pomoc na tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne dołącza się dokumenty, o których mowa w art. 17 ust. 1, i uproszczony plan restrukturyzacji.

4. Uproszczony plan restrukturyzacji, o którym mowa w ust. 3, zawiera co najmniej:

- 1) opis mikro-, małego lub średniego przedsiębiorcy składającego wniosek o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne;
- 2) opis rynku lub rynków, na których działa mikro-, mały lub średni przedsiębiorca składający wniosek o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne;
- 3) opis przyczyn trudności mikro-, małego lub średniego przedsiębiorcy składającego wniosek o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne wraz z oceną, co przyczyniło się do wystąpienia tych trudności;
- 4) wskazanie trudności społecznych lub niedoskonałości rynku, którym ma zapobiec udzielane tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne, oraz porównanie z wiarygodnym alternatywnym scenariuszem obejmującym działania niebędące tymczasowym wsparciem restrukturyzacyjnym, w którym należy wskazać, że w przypadku realizacji alternatywnego scenariusza cele te nie zostałyby osiągnięte lub zostałyby osiągnięte w mniejszym zakresie;

- 5) opis możliwych planów rozwiązania problemów mikro-, małego lub średniego przedsiębiorcy składającego wniosek o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne oraz porównanie tych planów pod kątem wymaganej kwoty udzielanego tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego i przewidywanych rezultatów tych planów;
- 6) opis procesu wdrażania preferowanego planu mającego na celu przywrócenie przedsiębiorcy długookresowej zdolności do konkurowania na rynku, łącznie z harmonogramem podejmowanych środków restrukturyzacji i kalkulacją kosztów każdego z nich;
- 7) perspektywy finansowe na kolejnych 5 lat wskazujące przywrócenie długookresowej zdolności do konkurowania na rynku;
- 8) proponowany wkład własny i środki podziału obciążeń, o których mowa w art. 34 ust. 2–5;
- 9) proponowane środki mające na celu ograniczenie zakłócenia konkurencji, o których mowa w art. 145 ust. 2–6 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne.

5. Uproszczony plan restrukturyzacji, o którym mowa w ust. 3, powinien być wiarygodny, wykonalny i oparty na realnych założeniach.

Art. 28. 1. Tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne uwarunkowane jest wdrożeniem uproszczonego planu restrukturyzacji, o którym mowa w art. 27 ust. 3.

2. Mikro-, mały lub średni przedsiębiorca, któremu udzielono pomocy na ratowanie:

- 1) w terminie 4 miesięcy od dnia zatwierdzenia przez Komisję Europejską tej pomocy albo
 - 2) w przypadku, o którym mowa w art. 9 ust. 2, od dnia udzielenia tej pomocy
- przedkłada ministrowi właściwemu do spraw gospodarki albo ARP do zatwierdzenia uproszczony plan restrukturyzacji, o którym mowa w art. 27 ust. 3.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki albo ARP:

- 1) w terminie 5 miesięcy od dnia zatwierdzenia przez Komisję Europejską pomocy na ratowanie, albo
 - 2) w przypadku, o którym mowa w art. 9 ust. 2, od dnia udzielenia pomocy na ratowanie
- zatwierdza uproszczony plan restrukturyzacyjny, o którym mowa w art. 27 ust. 3, albo odmawia jego zatwierdzenia.

4. Mikro-, mały lub średni przedsiębiorca, któremu udzielono tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego, w terminie 15 miesięcy od dnia jego udzielenia albo, jeżeli bezpośrednio przed udzieleniem tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego była udzielona mu pomoc na ratowanie, w terminie 15 miesięcy od dnia zatwierdzenia przez Komisję Europejską pomocy

na ratowanie, a w przypadku, o którym mowa w art. 9 ust. 2, od dnia udzielenia tej pomocy, przedkłada ministrowi właściwemu do spraw gospodarki albo ARP:

- 1) do zatwierdzenia;
 - a) plan restrukturyzacji, o którym mowa w art. 38 ust. 2, jeżeli ubiega się o pomoc na restrukturyzację albo
 - b) plan likwidacji, albo
- 2) oświadczenie o planowanej spłacie pożyczki, o której mowa w art. 26 w terminie, o którym mowa w art. 29 ust. 2.

5. W przypadku niedołączenia uproszczonego planu restrukturyzacji, o którym mowa w art. 27 ust. 3, albo odmowy jego zatwierdzenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki albo ARP, mikro-, mały lub średni przedsiębiorca dokonuje spłaty pożyczki, o której mowa w art. 26, w terminie 18 miesięcy od dnia udzielenia tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego albo, jeżeli bezpośrednio przed udzieleniem tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego była udzielona pomoc na ratowanie w terminie 18 miesięcy od dnia zatwierdzenia przez Komisję Europejską pomocy na ratowanie, albo w przypadku, o którym mowa w art. 9 ust. 2, od dnia udzielenia tej pomocy.

Art. 29. 1. Wysokość tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego jest ograniczona do kwoty niezbędnej do kontynuowania działalności mikro-, małego lub średniego przedsiębiorcy w okresie, na który to wsparcie zostało udzielone, jednak nie dłuższym niż 18 miesięcy.

2. Tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego udziela się na okres nie dłuższy niż 18 miesięcy od dnia udzielenia tej pomocy albo, jeżeli bezpośrednio przed udzieleniem tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego była udzielona pomoc na ratowanie, okres ten nie może być dłuższy niż 18 miesięcy od dnia zatwierdzenia przez Komisję Europejską pomocy na ratowanie, albo w przypadku, o którym mowa w art. 9 ust. 2, od dnia udzielenia pomocy na ratowanie.

3. Jeżeli tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne jest poprzedzone bezpośrednio pomocą na ratowanie, okres pomocy na ratowanie wlicza się do okresu 18 miesięcy, o którym mowa w ust. 1.

Art. 30. W odniesieniu do mikro-, małego lub średniego przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej w przypadku, o którym mowa w art. 9 ust. 2, okres, na który udziela się tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego, może zostać przedłużony do dnia udzielenia pomocy na restrukturyzację.

Art. 31. Przepisy art. 17–20 i art. 23 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 4

Pomoc na restrukturyzację

Art. 32. Pomoc na restrukturyzację może być udzielana przedsiębiorcy znajdującemu się w trudnej sytuacji ekonomicznej w celu realizacji planu restrukturyzacji, który umożliwi przywrócenie temu przedsiębiorcy długookresowej zdolności do konkutowania na rynku.

Art. 33. 1. Pomoc na restrukturyzację może być udzielana, jeżeli:

- 1) zapobiega trudnościami społecznymi lub prowadzi do przezwyciężenia niedoskonałości rynku;
- 2) bez tej pomocy przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej zostałby zrestrukturyzowany, sprzedany lub zlikwidowany w taki sposób, że cel, o którym mowa w pkt 1, nie zostałby osiągnięty lub zostałby osiągnięty w mniejszym zakresie;
- 3) zostanie przedstawiony wiarygodny scenariusz alternatywny obejmujący działania niebędące pomocą na restrukturyzację, stanowiące element planu restrukturyzacji, z którego wynika, że bez niej cel, o którym mowa w pkt 1, nie zostałby osiągnięty lub zostałby osiągnięty w mniejszym zakresie.

2. Scenariusz alternatywny, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, może obejmować w szczególności sprzedaż przedsiębiorstwa, zorganizowanej części przedsiębiorstwa lub aktywów w ramach postępowania likwidacyjnego prowadzonego zgodnie z ustawą z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 505, 1542, 1655, 1798 i 2217 oraz z 2020 r. poz. 288) lub postępowania upadłościowego prowadzonego zgodnie z ustawą z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe.

3. Pomoc na restrukturyzację może być udzielana przedsiębiorcy w trudnej sytuacji ekonomicznej, jeżeli bez tej pomocy przedsiębiorca zastosowałby scenariusz alternatywny, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, a cel, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, nie zostałby osiągnięty lub zostałby osiągnięty w mniejszym zakresie.

Art. 34. 1. Pomoc na restrukturyzację jest ograniczona do minimum niezbędnego do przywrócenia przedsiębiorcy znajdującemu się w trudnej sytuacji ekonomicznej długookresowej zdolności do konkutowania na rynku, biorąc pod uwagę w szczególności wielkość i formę udzielanej pomocy na restrukturyzację oraz podział obciążeń, o których mowa w ust. 2–5.

2. Pomoc na restrukturyzację może jedynie stanowić uzupełnienie wkładu własnego przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, będącego wkładem w finansowanie kosztów restrukturyzacji, obejmującego środki:

- 1) własne przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, z wyłączeniem amortyzacji i planowanych zysków lub
- 2) pochodzące od akcjonariuszy lub udziałowców przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej lub innych przedsiębiorców należących do tej samej grupy kapitałowej co ten przedsiębiorca, lub
- 3) pochodzące od wierzycieli przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, lub
- 4) inne, uzyskane na warunkach rynkowych.

3. Wkład własny, o którym mowa w ust. 2, musi:

- 1) być realnie wniesiony oraz nie może stanowić pomocy;
- 2) być porównywalny z formą pomocy na restrukturyzację, o której mowa w art. 36 ust. 1, pod względem wpływu na wypłacalność lub poziom płynności;
- 3) stanowić co najmniej 50% jego udziału w kosztach restrukturyzacji.

4. W odniesieniu do mikro-, małego lub średniego przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej w przypadku, o którym mowa w art. 9 ust. 2, udział środków, o których mowa w ust. 2, w kosztach restrukturyzacji wynosi:

- 1) 25% – w przypadku mikro- lub małego przedsiębiorcy;
- 2) 40% – w przypadku średniego przedsiębiorcy.

5. W przypadku wykazania przez przedsiębiorcę znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej we wniosku o pomoc na restrukturyzację, o którym mowa w art. 38, wyjątkowych okoliczności lub szczególnych trudności udział środków, o których mowa w ust. 2, w kosztach restrukturyzacji może być niższy niż określony w ust. 3 pkt 3, ale musi być znaczny.

6. Wyrównanie z tytułu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie jest uwzględniane w obliczeniu udziału środków, o których mowa w ust. 2, w kosztach restrukturyzacji.

Art. 35. Pomoc na restrukturyzację może być udzielana, jeżeli przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej zastosuje środki wyrównujące zakłócenia konkurencji na rynku określone w art. 145 ust. 2–6 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, w zakresie i sposób określony w art. 145 ust. 7–11 tej ustawy.

Art. 36. 1. Pomoc na restrukturyzację może być udzielana w formie:

- 1) pożyczki;
- 2) objęcia akcji lub udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym albo udziału w podwyższeniu kapitału zakładowego przez podwyższenie wartości nominalnej dotychczasowych udziałów lub akcji;
- 3) objęcia obligacji;
- 4) zmiany terminów spłaty pożyczki wobec podmiotu udzielającego pomocy na restrukturyzację;
- 5) konwersji pożyczki, udzielonej jako pomoc na ratowanie lub jako tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne, na udziały lub akcje przedsiębiorcy.

2. Pomoc na restrukturyzację może być także udzielona w formie ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:

- 1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty,
- 2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty,
- 3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub w części,
- 4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części

– pod warunkiem przeznaczenia równowartości udzielonej pomocy na realizację planu restrukturyzacji.

3. Pomoc na restrukturyzację, o której mowa w ust. 2, udzielana jest przez organ, który nałożył administracyjną karę pieniężną.

4. Pomoc na restrukturyzację, o której mowa w ust. 1 i 2, jest uzależniona od sytuacji przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, a jej wybór jest dokonywany po przeprowadzeniu analizy złożonego przez tego przedsiębiorcę wniosku o pomoc na restrukturyzację, o którym mowa w art. 38 ust. 1, oraz sytuacji finansowej tego przedsiębiorcy, w szczególności w zakresie płynności i wypłacalności. Wybór formy pomocy na restrukturyzację powinien być adekwatny do problemu, który ma zostać rozwiązany.

Art. 37. 1. Pomoc na restrukturyzację może być udzielana w formach, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2 i 5, jeżeli akcjonariusze, udziałowcy inni niż Skarb Państwa lub inni przedsiębiorcy, należący do tej samej grupy kapitałowej co przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej zapewnią środki, które są wystarczające na pokrycie straty rachunkowej przedsiębiorcy, w formie wsparcia kapitałowego. Strata oznacza stratę rachunkową ocenianą w układzie narastającym.

2. W przypadku gdy środki akcjonariuszy, udziałowców lub innych przedsiębiorców należących do tej samej grupy kapitałowej nie są wystarczające na pokrycie strat przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, pomoc na restrukturyzację może zostać udzielona w formach, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2 i 5, jeżeli wierzyciele nieposiadający wierzytelności zabezpieczonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską zapewnią środki w celu pokrycia pozostałej straty przedsiębiorcy przez:

- 1) konwersję wierzytelności na akcje lub udziały przedsiębiorcy lub
- 2) zmniejszenie wysokości wierzytelności.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli ich zastosowanie prowadziłoby do nieproporcjonalnego obciążenia akcjonariuszy, udziałowców lub innych przedsiębiorców, należących do tej samej grupy kapitałowej co przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej, lub wierzycieli nieposiadających wierzytelności zabezpieczonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, w szczególności gdy:

- 1) kwota pomocy na restrukturyzację jest niewielka w porównaniu ze środkami własnymi przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej;
- 2) wierzyciele odzyskaliby mniejszą kwotę wierzytelności niż w postępowaniu upadłościowym lub likwidacyjnym, przy założeniu, że pomoc na restrukturyzację nie byłaby udzielona.

4. Działania podejmowane na podstawie ust. 1 i 2 nie mogą stanowić pomocy publicznej w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

5. Pomoc na restrukturyzację nie może służyć finansowaniu nowych inwestycji, chyba że nowa inwestycja jest niezbędna do odzyskania przez przedsiębiorcę długookresowej zdolności do konkurowania na rynku.

Art. 38. 1. Wniosek o udzielenie pomocy na restrukturyzację, zwany dalej „wnioskiem o pomoc na restrukturyzację”, zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej albo jego nazwę, adres stałego wykonywania działalności albo siedziby, a w przypadku ich braku – adres do doręczeń oraz numer NIP albo numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku ich braku – inne dane umożliwiające jego jednoznaczną identyfikację, oznaczenie formy prawnej prowadzonej działalności, a także, jeżeli przedsiębiorcą znajdującym się w trudnej sytuacji ekonomicznej jest spółka osobowa, osoba prawna albo

inna jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – imiona i nazwiska reprezentantów spółki albo osoby prawnej, w tym likwidatorów, jeżeli zostali ustanowieni;

- 2) w przypadku spółek handlowych – oznaczenie akcjonariuszy lub udziałowców;
- 3) w przypadku przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 7 – oznaczenie podmiotów należących do grupy kapitałowej;
- 4) opis prowadzonej działalności gospodarczej i podstawowej działalności operacyjnej;
- 5) wielkość zatrudnienia w roku bieżącym i w roku poprzedzającym złożenie wniosku o pomoc na restrukturyzację;
- 6) wysokość i przeznaczenie środków, jakie mają zostać udzielone w ramach pomocy na restrukturyzację;
- 7) w przypadku gdy pomoc na restrukturyzację ma być udzielana w transzach – określenie terminów udzielania i wartości każdej z nich;
- 8) formę wnioskowanej pomocy na restrukturyzację;
- 9) informację, czy przedsiębiorca zamierza ubiegać się o ulgę w wykonywaniu administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 36 ust. 2;
- 10) okres, na jaki ma zostać udzielona pomoc na restrukturyzację;
- 11) opis trudnej sytuacji ekonomicznej, ze wskazaniem na spełnienie przesłanek, o których mowa w art. 2;
- 12) udział środków własnych w realizacji procesu restrukturyzacji;
- 13) opis wyjątkowych okoliczności lub szczególnych trudności, które uzasadniają niższy niż określony w art. 34 ust. 3 pkt 3 udział środków, o których mowa w ust. 2, w kosztach restrukturyzacji;
- 14) proponowane zabezpieczenie zwrotu pomocy na restrukturyzację;
- 15) informację o środkach ograniczających zakłócenia konkurencji na rynku, zakładanych w planie restrukturyzacji;
- 16) opis przewidywanych skutków ekonomiczno-społecznych z uwzględnieniem okoliczności, o których mowa w art. 4;
- 17) prognozę sytuacji ekonomicznej przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej na okres 12 miesięcy od dnia złożenia wniosku o pomoc na restrukturyzację;

18) wykaz podmiotów udzielających pomocy na restrukturyzację przewidzianych w planie restrukturyzacji, w tym nazwa podmiotu, wielkość, przeznaczenie wnioskowanej pomocy na restrukturyzację.

2. Do wniosku o pomoc na restrukturyzację przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej załącza dokumentację, o której mowa w art. 17 ust. 1, oraz plan restrukturyzacji.

3. W przypadku gdy przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej zamierza ubiegać się o ulgę w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 36 ust. 2, do wniosku o pomoc na restrukturyzację załącza również wniosek o udzielenie tej ulgi.

Art. 39. 1. Przyznanie pomocy na restrukturyzację uwarunkowane jest wdrożeniem planu restrukturyzacji, o którym mowa w art. 38 ust. 2, który umożliwi przedsiębiorcy znajdującemu się w trudnej sytuacji ekonomicznej, przez wdrożenie środków restrukturyzacji majątkowej, finansowej, organizacyjnej, zatrudnienia lub mającej na celu modernizację lub racjonalizację produkcji, w tym zmianę profilu produkcyjnego, odzyskanie długoterminowej zdolności do konkurowania na rynku.

2. Plan restrukturyzacji, o którym mowa w art. 38 ust. 2, obejmuje:

- 1) opis przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej składającego wniosek o pomoc na restrukturyzację;
- 2) opis rynku lub rynków, na których działa przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej;
- 3) opis przyczyn trudności przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej wraz z oceną, co przyczyniło się do wystąpienia tych trudności;
- 4) wskazanie trudności społecznych, którym ma zapobiec udzielona pomoc, lub niedoskonałości rynku, w związku z którymi udziela się tej pomocy, oraz porównanie z wiarygodnym alternatywnym scenariuszem obejmującym działania niebędące pomocą na restrukturyzację, w którym należy wskazać, że w przypadku realizacji alternatywnego scenariusza cele te nie zostałyby osiągnięte lub zostałyby osiągnięte w mniejszym zakresie;
- 5) opis możliwych planów rozwiązania problemów przedsiębiorcy oraz porównanie tych planów pod kątem wymaganej kwoty pomocy na restrukturyzację i przewidywanych rezultatów tych planów;

- 6) szczegółowy opis każdego środka restrukturyzacji, w tym formy, kwoty i wynagrodzenia z tytułu każdego środka oraz wskazanie, że wybrane instrumenty pomocy są adekwatne do problemów, których rozwiązaniu mają służyć;
- 7) opis procesu wdrażania preferowanego planu mającego na celu przywrócenie przedsiębiorcy długookresowej zdolności do konkutowania na rynku, łącznie z harmonogramem podejmowanych środków restrukturyzacji i kalkulacją kosztów każdego z nich;
- 8) perspektywy finansowe na kolejnych 5 lat, wykazujące przywrócenie długookresowej zdolności do konkutowania na rynku;
- 9) badanie rynku i analizę określającą parametry wpływające na wyniki działalności przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej oraz główne czynniki ryzyka związanego z dalszą działalnością;
- 10) wskazanie przywrócenia długookresowej zdolności do konkutowania na rynku na podstawie podstawowego i pesymistycznego scenariusza, przedstawienie i uzasadnienie zastosowanych założeń na podstawie badania rynku;
- 11) proponowane środki podziału obciążeń, o których mowa w art. 34 ust. 2–5;
- 12) proponowane środki mające na celu ograniczenie zakłócenia konkurencji, o których mowa w art. 145 ust. 2–6 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne.

Art. 40. Zmiana planu restrukturyzacji, o którym mowa w art. 38 ust. 2, w tym przewidywanej w nim wielkości pomocy na restrukturyzację jest możliwa tylko w czasie trwania restrukturyzacji, o ile zmieniony plan prowadzi do osiągnięcia przez przedsiębiorcę znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej długookresowej zdolności do konkutowania na rynku, oraz pod warunkiem że:

- 1) przy wzroście kosztów restrukturyzacji zostaje odpowiednio zwiększony wkład własny albo
- 2) zwiększenie kwoty pomocy na restrukturyzację wiąże się z rozszerzeniem środków wyrównujących zakłócenia konkurencji na rynku, o których mowa w art. 142 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, albo
- 3) planowane zmniejszenie środków wyrównujących zakłócenia konkurencji na rynku, o których mowa w art. 142 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, lub opóźnienia we wdrożeniu tych środków następują z przyczyn niezależnych od przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej i wiążą się ze zmniejszeniem kwoty pomocy na restrukturyzację.

Art. 41. Pomoc na restrukturyzację nie może być udzielona, jeżeli środki restrukturyzacyjne określone w planie restrukturyzacji:

- 1) ograniczają się wyłącznie do restrukturyzacji zobowiązań;
- 2) przewidują nowe inwestycje, z wyjątkiem inwestycji niezbędnych do przywrócenia przedsiębiorcy długookresowej zdolności do konkutowania na rynku.

Art. 42. 1. Przepisy art. 17–21 i art. 23 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku gdy plan restrukturyzacji przewiduje udzielenie pomocy na restrukturyzację w formie ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 36 ust. 2, minister właściwy do spraw gospodarki albo ARP przekazuje wniosek o udzielenie ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej organowi, o którym mowa w art. 36 ust. 3.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki albo ARP zawiesza postępowanie o udzielenie pomocy na restrukturyzację do czasu uzyskania informacji o sposobie rozstrzygnięcia sprawy przez organ, o którym mowa w art. 36 ust. 3.

4. Organ, o którym mowa w art. 36 ust. 3, rozpatruje wniosek o udzielenie ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 36 ust. 2, w terminie 21 dni od dnia doręczenia tego wniosku. O sposobie rozstrzygnięcia organ ten niezwłocznie informuje ministra właściwego do spraw gospodarki albo ARP.

5. Organ, o którym mowa w art. 36 ust. 3, rozpatrując wniosek o udzielenie ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 36 ust. 2:

- 1) w zakresie warunków udzielania pomocy na restrukturyzację, o których mowa w art. 4–8, związany jest oceną ministra właściwego do spraw gospodarki lub ARP;
- 2) w zakresie trybu udzielania ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej stosuje przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Art. 43. Przed udzieleniem pomocy na restrukturyzację minister właściwy do spraw gospodarki lub ARP ocenia zasadność jej udzielenia, uwzględniając w szczególności:

- 1) priorytety wyznaczone w rządowych programach restrukturyzacji;
- 2) przewidywaną efektywność ekonomiczną przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej po przeprowadzeniu procesu restrukturyzacji;
- 3) wielkość zatrudnienia u przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej;

- 4) prognozy w zakresie podaży i popytu na rynku, na którym przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej prowadzi działalność;
- 5) lokalizację działalności prowadzonej przez przedsiębiorcę znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach oraz przepisy końcowe

Art. 44. W ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256) w art. 189k w § 4a:

- 1) w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:
„b) w przypadku przedsiębiorcy, wobec którego nie jest prowadzone postępowanie restrukturyzacyjne – przepisy ustawy z dnia ... o udzielaniu pomocy publicznej w celu ratowania lub restrukturyzacji przedsiębiorców (Dz. U. poz. ...);”;
- 2) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) w zakresie trybu udzielania tej pomocy – przepisy ustawy z dnia ... o udzielaniu pomocy publicznej w celu ratowania lub restrukturyzacji przedsiębiorców (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 45. W ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2019 r. poz. 243, z późn. zm.⁸⁾) uchyla się art. 139a.

Art. 46. 1. Pomoc może być udzielana do wysokości środków przeznaczonych na ten cel w budżecie państwa.

2. Wysokość środków, o których mowa w ust. 1, nie może przekroczyć kwoty 120 000 000 zł w każdym roku, przy czym w każdym roku wysokość środków przeznaczonych na pożyczki, o których mowa w art. 14 ust. 1, art. 26 i art. 36 ust. 1 pkt 1, wynosi 69% przeznaczonej kwoty, wysokość środków przeznaczonych na pomoc w formach, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2 i 3 – 29% przeznaczonej kwoty oraz przeznacza się do 2% kwoty na koszty udzielania pomocy.

3. W latach 2020–2029 maksymalny limit wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na realizację zadań wynikających z niniejszej ustawy wynosi 1 200 000 000 zł, w tym w:

- 1) 2020 r. – 120 000 000 zł;

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 326, 912, 1655, 1802, 2089 i 2217 oraz z 2020 r. poz. 288.

- 2) 2021 r. – 120 000 000 zł;
- 3) 2022 r. – 120 000 000 zł;
- 4) 2023 r. – 120 000 000 zł;
- 5) 2024 r. – 120 000 000 zł;
- 6) 2025 r. – 120 000 000 zł;
- 7) 2026 r. – 120 000 000 zł;
- 8) 2027 r. – 120 000 000 zł;
- 9) 2028 r. – 120 000 000 zł;
- 10) 2029 r. – 120 000 000 zł.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 3, oraz jest odpowiedzialny za wdrożenie mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 5.

5. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia limitu wydatków, o którym mowa w ust. 3, na dany rok budżetowy stosuje się mechanizm korygujący polegający na limitowaniu liczby udzielonych świadczeń w zależności od dostępności środków przeznaczonych na udzielanie pomocy.

Art. 47. Ustawa wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Prowadzenie działalności gospodarczej nierozzerwalnie wiąże się z ryzykiem, które oznacza, że kondycja przedsiębiorstwa, zwłaszcza finansowa, może ulec pogorszeniu, co w konsekwencji często prowadzi do niewypłacalności przedsiębiorcy. Obecna polityka przedsiębiorczości koncentruje się nie tylko na pomocy przy podejmowaniu i rozwijaniu działalności gospodarczej, ale zwraca również uwagę na wspieranie mających potencjał rozwojowy podmiotów gospodarczych, które stają w obliczu sytuacji kryzysowych.

Zachowanie przedsiębiorstwa dłużnika niejednokrotnie jest znacznie korzystniejsze dla jego wierzycieli niż jego likwidacja. Umożliwia to bowiem utrzymanie miejsc pracy, jak również realizowanie kontraktów przedsiębiorstwa, co stanowi dodatni wymiar podejmowanej przez państwo ochrony firm w trudnościach, w aspekcie nie tylko gospodarczym, ale i społecznym. Warunkiem zaoferowania przez państwo wsparcia w tym zakresie jest podjęcie przez przedsiębiorcę w trudnej sytuacji ekonomicznej działań naprawczych, które mają na celu zrestrukturyzowanie firmy i tym samym przywrócenie jej rentowności i umożliwienie ponownego osiągnięcia pozycji konkurencyjnej. Pomoc państwa w tym zakresie obejmuje instrumenty, które mają zapewnić firmie zarówno płynność finansową na czas przygotowania działań naprawczych, jak i umożliwić sfinansowanie tych działań w ramach przygotowanego planu restrukturyzacyjnego. Te instrumenty stanowią pomoc publiczną, przyjmując formę wsparcia finansowego w postaci pożyczek lub wejść kapitałowych oraz ulg w spłacie niektórych należności publicznoprawnych.

System pomocy dla przedsiębiorców w trudnej sytuacji ekonomicznej został zawarty w programie rządowym pn. Polityka Nowej Szansy, przyjętym uchwałą Rady Ministrów z dnia 22 lipca 2014 r. Program obejmuje szereg instrumentów wsparcia dla małych i średnich przedsiębiorców w zależności od stopnia zagrożenia wystąpieniem kryzysu. Zgodnie z ideą Polityki Nowej Szansy, system wsparcia dla przedsiębiorców w trudnej sytuacji ekonomicznej powinien umożliwić kontynuację działalności funkcjonujących organizmów gospodarczych we wszystkich tych przypadkach, w których jest to zgodne z racjonalnym gospodarowaniem. Daje to szansę m.in. na utrzymanie dotychczasowych miejsc pracy.

Należy podkreślić, że przedsiębiorcy z sektora małych i średnich przedsiębiorstw (dalej jako „mśp”), którzy doświadczają problemów finansowych – i tym samym mają ograniczone zasoby – często nie są w stanie udźwignąć ciężaru procesu restrukturyzacji, który ze swej istoty jest długotrwały i kosztowny. Wprowadzenie ustawą z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo

restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2019 r. poz. 243, z późn. zm.) (dalej jako „ustawa – Prawo restrukturyzacyjne”) elastycznych procedur restrukturyzacyjnych zapewniło podstawę prawną do przeprowadzania działań restrukturyzacyjnych, adekwatnych do sytuacji poszczególnych przedsiębiorców, jednakże dla zwiększenia powodzenia tych działań niezbędne jest również wsparcie finansowe, które stanowi niezbędny element udanego procesu restrukturyzacji, rozumianego jako całość działań przedsiębiorcy, od momentu wystąpienia trudności do chwili odzyskania dobrej kondycji. Pomoc finansowa dla przedsiębiorców, również dla tych, którzy już znaleźli się w trudnej sytuacji, ale nie rozpoczęli jeszcze żadnego z postępowań restrukturyzacyjnych przeznaczona jest bowiem nie tylko na sfinansowanie działań restrukturyzacyjnych, ale również na wsparcie płynności finansowej przez okres potrzebny do przygotowania planu restrukturyzacji.

W latach poprzednich wsparcia finansowego na ratowanie lub restrukturyzację udzielał przedsiębiorcom, podejmującym działania naprawcze, minister właściwy do spraw Skarbu Państwa. Zostało ono wpisane do Polityki Nowej Szansy jako jeden z instrumentów zmierzających do zapobiegania przedwczesnej likwidacji przedsiębiorstw. Minister Skarbu Państwa udzielał ww. pomocy na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 20 marca 2015 r. o pomocy publicznej udzielanej w celu ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorców (Dz. U. z 2016 r. poz. 1756), do którego delegacja znajdowała się w ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 156, z późn. zm.), która określała źródło finansowania tej pomocy i podmiot, który jej udzielał. Źródło finansowania pomocy stanowił Fundusz Restrukturyzacji Przedsiębiorców (dalej jako „FRP”), którego środki pochodziły z 15% odpisu uzyskiwanego z corocznych przychodów z prywatyzacji oraz odsetek gromadzonych od tych środków.

Korzystanie przez przedsiębiorców w trudnej sytuacji ekonomicznej z pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację było w znacznym stopniu utrudnione przez konieczność uzyskiwania każdorazowej akceptacji Komisji Europejskiej (dalej jako „KE”) dla planowanej pomocy dla przedsiębiorcy. Wymóg ten wynika z faktu, że pomoc publiczna przeznaczona na wspieranie procesów restrukturyzacyjnych w największym stopniu zaburza konkurencję. Tym niemniej, konieczność indywidualnej notyfikacji pomocy stanowiła poważną barierę w uzyskiwaniu wsparcia przez przedsiębiorców, ponieważ oczekiwanie na decyzję KE zajmowało od kilku do kilkunastu miesięcy. W przypadku przedsiębiorcy w kryzysie stwarzało to ryzyko, że zostanie on postawiony w stan upadłości lub likwidacji, zanim KE udzieli zgody

na udzielenie pomocy. Dla rozwiązania tego problemu w Polityce Nowej Szansy przewidziano wdrożenie programu pomocowego, przedstawionego jako całość do notyfikacji KE. Zapewnienie w ten sposób mśp możliwości uzyskania pomocy bez długotrwałej procedury notyfikacyjnej tworzyło realne szanse na ich szybszy powrót do rentowności i minimalizowało ryzyko upadłości.

Wydanie przez KE Komunikatu pn. Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji (dalej jako „Wytyczne”) umożliwiło wdrożenie programu pomocowego dla mśp jednorazowo notyfikowanego jako całość. Wytyczne stwierdzają wyraźnie, że „wykorzystanie programów (pomocowych) przyczynia się do ograniczenia zakłóceń konkurencji związanych z pokusą nadużycia, umożliwiając państwu członkowskiemu wyrażne określenie *ex ante*, na jakich warunkach może ono podjąć decyzje o przyznaniu pomocy dla przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji”.

KE zaakceptowała decyzją z dnia 29 sierpnia 2016 r., opublikowaną w Dz. Urz. UE C 369 z 07.10.16, str. 1, przedstawiony przez Polskę program pomocowy. Tworzyły go ustawa z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne w zakresie przepisów o pomocy publicznej oraz rozporządzenie Ministra Skarbu Państwa z dnia 20 marca 2015 r. o pomocy publicznej udzielanej w celu ratowania lub restrukturyzacji przedsiębiorców. Oba akty prawne w chwili opublikowania decyzji KE były nowelizowane ze względu na konieczność dokonania zmian w przedmiotowych przepisach, zmierzających do uwzględnienia uwag KE zgłoszonych w toku procedury notyfikacyjnej programu pomocowego. Uwagi dotyczyły doprecyzowania przepisów prawa krajowego w kierunku zapewnienia zgodności z zapisami Wytycznych dotyczących pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji ekonomicznej.

Uchwalona w dniu 16 grudnia 2016 r. ustawa – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2260, z późn. zm.) uchyliła ustawę z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, co spowodowało automatycznie zaprzestanie obowiązywania wydanego na jej podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 20 marca 2015 r. o pomocy publicznej udzielanej w celu ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorców. W ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. znalazły się również przepisy likwidujące organ ministra Skarbu Państwa, będący podmiotem udzielającym pomocy oraz FRP. Wskutek braku podmiotu udzielającego pomocy,

źródła jej finansowania oraz regulacji prawnych określających warunki, zasady i tryb jej udzielania, pomoc na ratowanie i restrukturyzację przestała być udzielana. W zaistniałej sytuacji pojawiła się więc konieczność ustanowienia nowych przepisów (przedmiotowego projektu ustawy), które wskazałyby źródło finansowania pomocy oraz nowy podmiot jej udzielający, jak również określiłyby warunki, zasady i tryb jej udzielania.

Planowane wydanie rozporządzenie ministra właściwego do spraw gospodarki na podstawie delegacji włączonej do ustawy – Prawo restrukturyzacyjne nowelą z dnia 10 stycznia 2018 r. okazało się niewystarczające z uwagi na fakt, że część zagadnień, stanowiąca materię ustawową, nie była właściwa dla zakresu ustawy – Prawo restrukturyzacyjne i tym samym nie mogła być tam uregulowana. Oznaczało to, że ze względu na rozszerzenie zakresu zagadnień, wymagających wydania nowych przepisów, regulowanych dotychczas ww. ustawą i rozporządzeniem Ministra Skarbu Państwa, w zakresie udzielania pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację koniecznym stało się uregulowanie tych wszystkich kwestii w jednym akcie rangi ustawowej, tj. niniejszym projektem ustawy, który reguluje zagadnienia będące przedmiotem uchylonych już aktów prawnych w przedmiotowym zakresie. Dodatkowo projekt wprowadza nową formę pomocy na restrukturyzację, tj. ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej.

Udzielenie ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej, zgodnie z przepisami art. 189k § 3 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256) może stanowić pomoc publiczną. Przeznaczenie jej m.in. na wsparcie procesu restrukturyzacji jest wyrazem działań, jakie podejmuje Państwo dążąc do stworzenia optymalnych warunków prowadzenia działalności gospodarczej, w tym dbałości o „przeżywalność” przedsiębiorstw w sytuacji, gdy ich sytuacja ekonomiczna staje się trudna i wymaga naprawy.

Dopuszcza się udzielenie pomocy na restrukturyzację w formie ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej, jeżeli stanowi ona element realizacji planu restrukturyzacyjnego, który umożliwi przywrócenie przedsiębiorcy długookresowej zdolności do konkurowania na rynku. W przypadku ubiegania się o pomoc w postaci ulgi w wykonywaniu administracyjnej kary pieniężnej, spełnione będą musiały być takie same warunki, jakie są wymagane przy udzielaniu pomocy publicznej na restrukturyzację w istniejących wcześniej formach (pożyczki, wejścia kapitałowe), takie jak: ograniczenie pomocy do minimum niezbędnego do przywrócenia przedsiębiorcy długookresowej zdolności konkurowania na

rynku, przedstawienie realnego planu restrukturyzacji, zapewnienie wkładu własnego przez przedsiębiorcę, którego pomoc jest uzupełnieniem. W celu wdrożenia mechanizmów umożliwiających maksymalne skrócenie procedury udzielania pomocy publicznej na restrukturyzację, przepisy dotyczące ulg w wykonywaniu administracyjnej kary pieniężnej zostaną notyfikowane KE jako program pomocowy. Umożliwi to udzielanie małym i średnim przedsiębiorstwom pomocy na restrukturyzację bez konieczności przeprowadzania procedury indywidualnej notyfikacji, jeżeli całkowita wielkość udzielonej i wnioskowanej pomocy (w ramach tego samego procesu restrukturyzacji) nie przekroczy równowartości 10 000 000 euro.

Projekt ustawy wskazuje budżet państwa jako źródło finansowania pomocy publicznej w formie wsparcia finansowego, wskazując jednocześnie, jaka kwota jest przewidywana rocznie na udzielenie takiej pomocy.

Efektom wprowadzenia projektowanej regulacji będzie możliwość wsparcia przez środki publiczne procesów restrukturyzacyjnych w przedsiębiorstwach, podejmujących działania naprawcze w związku z występującymi sytuacjami kryzysowymi. Wejście w życie projektu ustawy zapewni wdrożenie programu pomocowego, zaakceptowanego przez KE, przewidzianego jako jeden z instrumentów programu Polityka Nowej Szansy.

Rozdział I

Przepisy ogólne

Art. 1 określa zakres przedmiotowy ustawy, wskazując trzy kategorie pomocy publicznej dla przedsiębiorców doświadczających trudnej sytuacji: pomoc na ratowanie, tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne oraz pomoc na restrukturyzację.

Pomoc na ratowanie ma charakter pilny i tymczasowy. Zakłada wsparcie przedsiębiorcy w formie pożyczki na krótki czas, od momentu znacznego pogorszenia się jego sytuacji finansowej, do momentu wypracowania planu restrukturyzacji. Celem pomocy na ratowanie jest wsparcie przedsiębiorcy w kryzysowej sytuacji, aby mógł zamiast natychmiastowego ogłoszenia upadłości, przez krótki okres utrzymać minimalną płynność finansową oraz opracować plan restrukturyzacji lub likwidacji.

Tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne może być przyznawane na okres dłuższy niż w przypadku pomocy na ratowanie, jako jego kontynuacja, lub jako samodzielny instrument. Ma służyć przedsiębiorcom w sytuacjach, gdy będą w stanie samodzielnie przeprowadzić

restrukturyzację, ale przedtem będą potrzebowali wsparcia w okresie bezpośrednio poprzedzającym restrukturyzację.

Pomoc na restrukturyzację jest przeznaczona dla przedsiębiorców, którzy samodzielnie nie udźwignęliby restrukturyzacji, ale opracowali spójny i dalekosiężny plan restrukturyzacji. Warunkiem jest również posiadanie wkładu własnego na restrukturyzację. Jej celem jest usunięcie przyczyn trudności, a nie samo wyrównanie strat.

Art. 2 definiuje beneficjentów pomocy, tj. przedsiębiorców znajdujących się w trudnej sytuacji ekonomicznej, zgodnie z kryteriami określonymi przez Wytyczne, poprzez odesłanie do przepisów ustawy – Prawo restrukturyzacyjne i ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 498, z późn. zm.) (dalej jako „ustawa – Prawo upadłościowe”).

Przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej, w rozumieniu projektowanej regulacji, to przedsiębiorca, który spełnia kryteria przedsiębiorcy zagrożonego niewypłacalnością, definiowanego przez art. 141 ust. 2 ustawy – Prawo restrukturyzacyjne lub przedsiębiorcy niewypłacalnego w rozumieniu art. 11 ustawy – Prawo upadłościowe. Oprócz spełnienia powyższych kryteriów, przedsiębiorcy może być udzielona pomoc w rozumieniu niniejszego projektu, jeżeli:

- prowadzi działalność gospodarczą w danej dziedzinie przynajmniej od 3 lat,
- nie ubiega się o pomoc w sektorze hutnictwa żelaza i stali, górnictwa oraz w sektorze finansowym,
- nie prowadzi działalności na rynku, na którym występuje lub może występować długookresowa strukturalna nadprodukcja,
- nie należy do grupy kapitałowej ani nie jest przejmowany przez żadnego przedsiębiorcę należącego do grupy kapitałowej – wyjątkiem jest możliwość wykazania, że jego trudna sytuacja ekonomiczna ma charakter wewnętrzny i nie jest wynikiem nieuzasadnionego podziału kosztów w ramach grupy kapitałowej, albo jest zbyt poważna, aby mogła zostać rozwiązana przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorców należących do tej samej grupy kapitałowej.

Spełniwszy powyższe warunki przedsiębiorca może ubiegać się o wszystkie rodzaje pomocy wymienione w art. 1, przy czym należy podkreślić, że tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne

może zostać udzielone wyłącznie małemu lub średniemu przedsiębiorcy w ramach programu pomocowego, zaakceptowanego przez Komisję Europejską.

Art. 3 zawiera definicje pojęć użytych w projekcie.

W pkt 1 zdefiniowano pojęcie „długookresowej zdolności do konkutowania na rynku”. Docelowo przedsiębiorca, który skorzysta ze wsparcia na podstawie niniejszej ustawy, ma być w stanie samodzielnie kontynuować swoją działalność przez okres 10 lat bez kolejnego wsparcia. Wynika to z Wytycznych i zasady „pierwszy i ostatni raz”. Zakreślenie takiego terminu ma także na celu zwiększenie skuteczności narzędzia wsparcia. Jest to czynnik mobilizujący do skorzystania z pomocy na ratowanie lub restrukturyzację tych przedsiębiorców, którzy są w stanie przewidzieć swój powrót do rentowności w tak szerokiej perspektywie. Jednocześnie minimalizuje to ryzyko, że środki publiczne trafią do podmiotów, które mimo wsparcia nie udźwigną procesu restrukturyzacji. Istotą pomocy publicznej na ratowanie lub restrukturyzację jest realne założenie, poparte wstępnymi analizami, że przedsiębiorca będzie mógł kontynuować swoją działalność w sposób konkurencyjny i samodzielny, czyli wykluczający korzystanie z ponownego wsparcia państwa.

W pkt 2 definiuje się środki restrukturyzacyjne, rozumiane jako wszelkie działania, przewidziane w planie restrukturyzacji lub uproszczonym planie restrukturyzacji, podejmowane przez przedsiębiorcę w celu odzyskania dobrej kondycji.

W pkt 3 wyjaśnia się, że niniejszy projekt ustawy posługuje się pojęciem MŚP w rozumieniu przepisów unijnych – art. 2 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1, z późn. zm.). W odniesieniu do przepisu o udzielaniu pomocy bez indywidualnej notyfikacji, przepis wprowadza wyłączenie art. 3 ust. 4 ww. załącznika. Wyłączenie to dotyczy małych i średnich przedsiębiorstw „państwowych”, tzn. takich, w których co najmniej 25% kapitału lub praw głosu jest kontrolowane bezpośrednio lub pośrednio przez co najmniej jeden organ publiczny. Zasadą jest, że takie przedsiębiorstwa nie zaliczają się do kategorii mśp, a zatem nie kwalifikowałyby się do otrzymania pomocy w ramach ewentualnego programu dla mśp. Zastosowanie tego wyłączenia – na co zezwalają Wytyczne – będzie oznaczało, że takie przedsiębiorstwa będą mogły uzyskać pomoc w ramach programu na takich samych zasadach, jak inne przedsiębiorstwa należące do kategorii MŚP.

Definiowane w pkt 4 pojęcie postępowania restrukturyzacyjnego w niniejszym projekcie odnosi się do wszystkich postępowań restrukturyzacyjnych, które obecnie przewiduje ustawa – Prawo restrukturyzacyjne: postępowanie o zatwierdzenie układu, przyspieszone postępowanie układowe, postępowanie układowe, postępowanie sanacyjne.

W pkt 5 w definicji grupy kapitałowej projekt odnosi się do pojęcia przedsiębiorstw partnerskich i powiązanych zawartego w ww. rozporządzeniu Komisji Europejskiej (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. Zgodnie z nim, za powiązane mogą być uważane przedsiębiorstwa pozostające w czterech podstawowych formach zależności wskazanych w art. 3 ust. 3 lit. a, b, c oraz d załącznika I wymienionego rozporządzenia. Wszystkie wskazane w tym wyliczeniu relacje opierają się na jednym podstawowym założeniu – za podmioty powiązane należy uznać takie, z których jeden może wywierać na drugi dominujący wpływ. Nie ma przy tym znaczenia, czy jednostką dominującą jest przedsiębiorca w trudnej sytuacji ekonomicznej, ubiegający się o pomoc, czy też inny podmiot, dlatego też wzajemne zależności należy rozpatrywać niejako obustronnie. Powiązany jest bowiem nie tylko przedsiębiorca w trudnej sytuacji ekonomicznej, który posiada dominujący wpływ na inne przedsiębiorstwo, lecz także taki, na którego dominujący wpływ wywiera inny podmiot gospodarczy.

Przedsiębiorstwami partnerskimi natomiast są te, które, po pierwsze nie zostały uznane za powiązane, a po drugie zachodzą pomiędzy nimi relacje funkcjonalne, w postaci działania na rynku wyższego szczebla (typu *upstream*) oraz na rynku niższego szczebla (typu *downstream*) względem siebie, oraz kapitałowe w postaci posiadania przez jeden podmiot 25 lub więcej procent udziału w kapitale lub prawach głosu drugiego podmiotu. W odniesieniu do posiadania udziałów w kapitale lub prawach głosu podkreślić należy, iż ten udział nie może prowadzić do powstania stosunku dominacji.

W pkt 6 zawarto definicję procesu restrukturyzacji, który w niniejszym projekcie jest rozumiany jako wszystkie działania podejmowane przez podmiot w celu przywrócenia rentowności, również wtedy, gdy dochodzi do skorzystania przez jeden podmiot z kilku następujących po sobie pomocy (tj. pomocy na ratowanie, ewentualnie tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego czy pomocy na restrukturyzację).

Zawarty w pkt 7 katalog trudności społecznych lub niedoskonałości rynku wynika wprost z Wytycznych. KE dopuszcza możliwość pojawienia się sytuacji, która przekracza ramy definicji, ale nadal będzie mogła stanowić trudności. Decyzja, czy nastąpiła taka sytuacja, będzie należała do podmiotu wydającego decyzję o udzieleniu pomocy.

Projekt ustawy na podstawie Wytycznych różnicuje powyższą definicję i wyodrębnia dwie grupy beneficjentów: pierwsza to mśp, którym pomoc może zostać udzielona w ramach programu pomocowego, jeżeli taki zostanie zatwierdzony, natomiast drugą stanowią duże przedsiębiorstwa, których co do zasady nie może objąć program pomocowy, oraz mśp, którym pomoc może być udzielona w sytuacji, gdy nie ma zatwierdzonego programu pomocowego.

Poprzez definiowane w pkt 8 koszty restrukturyzacji rozumie się koszty działań wskazanych w planie restrukturyzacji lub uproszczonym planie restrukturyzacji oraz koszty podjęcia działań restrukturyzacyjnych, poniesione przez przedsiębiorcę przed otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego w ramach tego samego procesu restrukturyzacji.

W **art. 4** wskazuje się, że samo zapobieżenie opuszczeniu rynku przez przedsiębiorcę nie stanowi wystarczającego uzasadnienia dla udzielenia pomocy. Należy wykazać, że pomoc przyczyni się do osiągnięcia celu leżącego we wspólnym interesie przedsiębiorcy i państwa, ponieważ ma zapobiec trudnościom społecznym lub zaradzić niedoskonałościom rynku poprzez przywrócenie długoterminowej rentowności przedsiębiorstwa. Ten przepis zaznacza również, że pomoc ma nie tylko zapobiegać powyższemu zjawiskom, ale też je ograniczać w stopniu, który nie mógłby zostać inaczej osiągnięty.

Art. 5 ust. 1 wprowadza zasady dotyczące częstotliwości udzielanej pomocy. Co do zasady pomoc może być udzielona przedsiębiorcy raz na 10 lat (zasada „pierwszy i ostatni raz”). Projektowana ustawa, w ślad za Wytycznymi, dopuszcza udzielenie pomocy przed upływem 10-letniego terminu w wyjątkowych wypadkach.

Art. 5 ust. 2 wskazuje zasady liczenia 10-letniego terminu, o którym mowa w art. 5 ust. 1. pkt 2 i 3. Termin liczy się od najpóźniejszego ze wskazanych tam zdarzeń. Datą przyznania pomocy na ratowanie lub tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego będzie data wydania decyzji o przyznaniu pomocy. Data zakończenia planu restrukturyzacji wynika z harmonogramu, który jest obligatoryjnym elementem tego planu. Jeśli chodzi o zaprzestanie realizacji planu restrukturyzacji, to podmiot udzielający pomocy ma obowiązek monitorować realizację tego planu i w momencie zaprzestania jego realizacji, powinien podjąć działania zmierzające do odzyskania pomocy – podjęcie tych działań można uznać za datę zaprzestania realizacji planu.

Art. 5 ust. 3 określa wyjątki od zasady „pierwszy i ostatni raz”. Dopuszcza się je w następujących przypadkach:

– pomoc na restrukturyzację może być udzielona w ramach tego samego postępowania w sprawie o udzielenie pomocy, jako kontynuacja udzielonej uprzednio pomocy na ratowanie lub tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego,

– tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne może zostać udzielone jako kontynuacja udzielonej pomocy na ratowanie.

Ponadto każda pomoc może zostać udzielona, jeżeli:

– co najmniej 5 lat temu udzielono przedsiębiorcy pomocy na ratowanie lub tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego i nie udzielono pomocy na restrukturyzację, po czym przedsiębiorca wykazywał długookresową zdolność do konkurowania na rynku i wystąpiły okoliczności związane z wykonywaniem działalności gospodarczej, za które nie ponosi on odpowiedzialności (art. 5 ust. 3 pkt 3 lit. a),

udzielenie pomocy jest konieczne z powodu wystąpienia okoliczności związanych z wykonywaniem działalności gospodarczej, za które przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej nie ponosi odpowiedzialności (art. 5 ust. 3 pkt 3 lit. b).

Art. 6 określa warunki przyznania pomocy przedsiębiorcy, który nabył aktywa od innego przedsiębiorcy, po uprzednim uzyskaniu pomocy przez zbywcę. Jeżeli dochodzi do przejęcia aktywów innego przedsiębiorcy, nabywca nie zostanie objęty zasadą „pierwszy i ostatni raz”, pod warunkiem że między starym przedsiębiorcą i nabywcą nie istnieje ciągłość gospodarcza.

Art. 7 ust. 1 dotyczy możliwości udzielania pomocy przedsiębiorcy należącemu do grupy kapitałowej. Trudna sytuacja ekonomiczna takiego przedsiębiorcy musi mieć charakter wewnętrzny i nie może wynikać z nieuzasadnionego podziału kosztów w ramach grupy kapitałowej. Wewnętrzny charakter należy rozumieć jako wewnętrzną sytuację danego przedsiębiorcy, która wynika z jego samodzielnej działalności. Wyklucza to przypadki, w których trudna sytuacja została sztucznie wywołana przez przesunięcie środków w bilansach przedsiębiorstw jednej grupy kapitałowej. Po drugie, sytuacja ma być na tyle poważna, że sam przedsiębiorca lub cała grupa kapitałowa nie jest w stanie sobie z nią poradzić.

Ponadto można udzielić pomocy przedsiębiorcy należącemu do grupy kapitałowej, gdy którykolwiek przedsiębiorca należący do grupy kapitałowej otrzymał ostatnią pomoc dziesięć lat temu.

Art. 8 Zgodnie z Wytocznymi KE, Ustawa wyjątkowo dopuszcza możliwość udzielenia pomocy podmiotom, które nie spełniają warunków określonych w art. 2 i art. 4–7 projektowanej ustawy. Podmioty świadczące usługi w ogólnym interesie gospodarczym mogą potrzebować pomocy w celu kontynuowania świadczenia swoich usług na warunkach zgodnych z ich długoterminową rentownością. W przypadku, gdy podmiot świadczący usługi w ogólnym interesie gospodarczym nie jest w stanie spełnić warunków określonych w Wytocznych KE, dana pomoc nie może zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym. Udzielona pomoc musi służyć zapewnieniu ciągłości usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym do czasu powierzenia ich świadczenia innemu podmiotowi. Istotne jest, że kwota i czas trwania tej pomocy są ściśle ograniczone do niezbędnego minimum, aby móc powierzyć świadczenie usługi nowemu podmiotowi.

Art. 9 ust. 1 zawiera ogólny obowiązek notyfikowania Komisji Europejskiej zamiaru udzielenia pomocy na ratowanie i na restrukturyzację, które stanowią pomoc publiczną, wynikający z art. 108 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

W art. 9 ust. 2 wskazuje się na możliwość udzielania pomocy bez indywidualnej notyfikacji, w ramach programu pomocowego. Umożliwia on udzielanie pomocy bez indywidualnej notyfikacji, ponieważ zasady udzielania pomocy są już zawarte w notyfikowanym jednorazowo programie pomocowym. Pomoc ta może być udzielana wyłącznie małym lub średnim przedsiębiorstwom, a jej wartość nie może przekraczać równowartości 10 mln euro, obliczanej według średniego kursu NBP z dnia poprzedzającego dzień złożenia wniosku o udzielenie pomocy.

Art. 10 stanowi, że pomoc regulowana niniejszym projektem jest udzielana z budżetu państwa po pozytywnej weryfikacji pisemnego wniosku składanego przez przedsiębiorcę, zgodnie z dalszymi przepisami projektu.

Art. 11 wskazuje, że pomocy publicznej w formie wsparcia finansowego będzie udzielał minister właściwy do spraw gospodarki.

Minister właściwy do spraw gospodarki, wskazany w ustawie jako organ udzielający pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację w formie wsparcia finansowego będzie mógł powierzyć udzielanie tej pomocy Agencji Rozwoju Przemysłu Spółce Akcyjnej (dalej jako „ARP”) poprzez zawarcie umowy między tym ministrem a ARP. Na podstawie tej umowy o charakterze administracyjnym minister może dokonać powierzenia zadania oraz określenia

reguł wydatkowych związanych z realizacją tego zadania, mając na uwadze art. 46 ust. 2, zgodnie z którym wysokość środków na obsługę zadania nie może przekraczać wysokości 2% kwoty przeznaczonej na udzielanie pomocy. Intencją jest doprowadzenie do sytuacji, w której minister może zawrzeć umowę administracyjną z ARP dotyczącą zadania na okres kilku lat, co zagwarantuje przedsiębiorcom pewność, że nie będą następowały nagle zmiany dotyczące organu realizującego zadanie, a co za tym idzie, będzie mogła się utrwać przewidywalna praktyka udzielania pomocy. Jednocześnie w celu zachowania zgodności takiego rozwiązania z zasadami finansów publicznych, zgodnie z ust. 4 tego artykułu, minister, w przypadku zawarcia umowy administracyjnej o powierzeniu zadania, będzie dokonywał przekazania, w drodze zawieranej umowy dotacyjnej, środków na realizację tego zadania, w tym na koszty jego obsługi. Środki te będą odrębnie rozliczane w trybie rocznym, co wynika z okoliczności, że kwota przeznaczona na udzielanie pomocy będzie co roku określana w ustawie budżetowej. Zgodnie z art. 11 ust. 6 ARP udziela pomocy na rzecz Ministra, a spłata pożyczki następuje na rachunek wskazany w decyzji administracyjnej, którym będzie rachunek Ministra. ARP od lat jest zaangażowana w udzielanie pomocy na restrukturyzację dużym przedsiębiorstwom, ponadto niedawno rozszerzyła swoją ofertę usług finansowych również na msp, tym samym legitymuje się wiedzą i niekwestionowanym doświadczeniem w tym zakresie, uzasadniającym powierzenie jej udzielania pomocy również na podstawie niniejszej Ustawy.

Art. 11 ust. 5 przewiduje, że dotacja przeznaczona na udzielanie pomocy, którą otrzyma ARP, będzie rozliczana zgodnie z przepisami ustawy o finansach publicznych.

ARP będzie udzielał pomocy w imieniu i na rzecz ministra właściwego do spraw gospodarki. W związku z tym przepisem, w przypadku udzielania pomocy poprzez wejścia kapitałowe, akcje albo udziały w podwyższonym kapitale zakładowym będą docelowo obejmowane przez ministra właściwego do spraw gospodarki. Wynika z tego również, że pożyczka, która zostanie udzielona z kwoty dotacji, po jej wykorzystaniu i zwrocie nie będzie wracała do puli dotacji, tylko ma zostać zwrócona na rachunek ministra właściwego do spraw gospodarki.

Niezależnie od możliwości powierzenia udzielania pomocy ARP, zgodnie z **art. 12** do ministra właściwego do spraw gospodarki należy obowiązek informowania na podmiotowej stronie BIP o dostępności środków przeznaczonych na udzielanie pomocy. Obowiązek ten obejmuje zarówno umieszczenie informacji o dacie dostępności środków, jak i informacji o dacie ich wyczerpania. Taka informacja jest przedsiębiorcom niezbędna z uwagi na fakt, że ustawa nie przewiduje możliwości udzielenia pomocy w sytuacji gdy zostały wyczerpane środki

przeznaczone na ten cel. Informowanie o dostępności środków jest obowiązkiem ministra, ponieważ pomoc udzielana jest ze środków budżetowych, a minister właściwy do spraw gospodarki jest dysponentem tych środków w tym zakresie.

Rozdział 2

Pomoc na ratowanie

Z **art. 13** wynika, że otrzymanie pomocy na ratowanie ma pozwolić przedsiębiorcy na przeanalizowanie okoliczności, które przyczyniły się do powstania problemów, oraz na opracowanie odpowiedniego planu, który ma te problemy rozwiązać. Wytyczne określają bowiem pomoc na ratowanie jako tymczasowe wsparcie dla przedsiębiorstw, których sytuacja finansowa znacznie się pogorszyła, co znajduje odzwierciedlenie w poważnym kryzysie płynnościowym lub niewypłacalności technicznej. Jest to pomoc, która ze swojej natury ma charakter pilny i tymczasowy, ma umożliwić przetrwanie niewydolnego przedsiębiorstwa przez krótki czas potrzebny do opracowania planu restrukturyzacji lub likwidacji działalności gospodarczej. Przygotowanie planu restrukturyzacji wymaga dokonania analizy działalności podmiotu w celu zidentyfikowania źródeł jego problemów oraz dopasowania takich działań restrukturyzacyjnych, które w najlepszy sposób pozwolą te problemy przezwyciężyć i przywrócić podmiotowi rentowność (co musi być uprawdopodobnione prognozami finansowymi sytuacji finansowej podmiotu).

Art. 14 stanowi, że pomocy na ratowanie można udzielić jedynie w formie pożyczki. Należy mieć na uwadze, że w przypadku niniejszej Ustawy jest to pojęcie z pochodzące z Wytycznych i nie jest tożsame z pożyczką w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny. Jako pożyczkę należy w tym przypadku rozumieć udzielane przedsiębiorcy na określony cel środki pieniężne, które jednak cały czas pozostają środkami publicznymi – w przypadku pożyczki cywilnej istotą umowy jest czasowa zmiana właściciela przedmiotu pożyczki. Wysokość oprocentowania została ustalona na minimalnym poziomie dopuszczalnym przez Wytyczne, które odnoszą się do stopy referencyjnej określonej w komunikacie Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stop referencyjnych i dyskontowych dla słabych przedsiębiorstw oferujących normalne poziomy zabezpieczenia. Warunkiem udzielenia pomocy na ratowanie jest ustanowienie stosownego zabezpieczenia na rzecz

właściwego podmiotu udzielającego pożyczki, czyli ministra właściwego do spraw gospodarki. Zabezpieczenie poza oczywistą rolą gwarancyjną dla budżetu państwa jest instrumentem mobilizującym przedsiębiorcę do rozsądnego planowania i gospodarowania otrzymaną pożyczką. Wysokość zabezpieczenia i wchodzące w jego skład przedmioty będą każdorazowo ustalane indywidualnie, na podstawie propozycji zabezpieczenia opisaney przez przedsiębiorcę we wniosku oraz popartej załącznikami uprawdopodobniającymi możliwość ustanowienia zabezpieczenia w określonej wartości. Katalog otwarty ust. 4 wymienia przykładowe formy zabezpieczenia. Zabezpieczenie będzie określane w decyzji o udzieleniu pomocy i będzie stanowiło warunek wypłaty udzielonej pożyczki. Do przedsiębiorcy ubiegającego się o pomoc będzie należało ustanowienie określonego zabezpieczenia, np. poprzez uzyskanie wpisu do rejestru zastawów.

Art. 15 ust. 1 określa, że wysokość pomocy na ratowanie jaka może zostać udzielona przedsiębiorcy, jest ograniczona kwotą niezbędną do utrzymania we wnioskowanym okresie podstawowej działalności operacyjnej przedsiębiorcy. Przepis projektowanej ustawy odwołuje się tutaj do art. 48b ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2019 r. poz. 351, z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem przez działalność operacyjną rozumie się podstawowy rodzaj działalności jednostki oraz inne rodzaje działalności, niezaliczone do działalności inwestycyjnej (lokacyjnej) lub finansowej. Dla rozróżnienia, przedmiotem działalności inwestycyjnej jest nabywanie lub zbywanie rzeczowych aktywów trwałych (środków trwałych, środków trwałych w budowie), wartości niematerialnych i prawnych, długoterminowych inwestycji, w tym inwestycji w nieruchomości i prawa, krótkoterminowych aktywów finansowych (z wyjątkiem środków pieniężnych i ich ekwiwalentów) oraz wszystkie związane z tym pieniężne koszty i korzyści, z wyjątkiem dotyczących podatku dochodowego. Działalność inwestycyjna polega także na nabywaniu i sprzedaży aktywów długoterminowych oraz innych inwestycji niezaliczanych do ekwiwalentów środków pieniężnych. Przedmiotem działalności finansowej natomiast jest pozyskiwanie innych niż działalność operacyjna źródeł finansowania, w tym także zwiększających kapitał (fundusz) własny, lub ich spłata oraz związane z tym pieniężne koszty, w tym prowizje, odsetki i dywidendy, i korzyści, z wyjątkiem dotyczących podatku dochodowego. Wystąpienie przepływów pieniężnych w działalności finansowej powoduje zmiany rozmiarów i relacji kapitału (funduszu) własnego i zadłużenia jednostki (jeżeli jednostka korzysta z obcych źródeł finansowania); jest to działalność, w wyniku której zmienia się wysokość i struktura kapitału własnego oraz zadłużenie jednostki gospodarczej. Innymi słowy, podstawowa działalność operacyjna przedsiębiorcy dotyczy

bieżącego funkcjonowania przedsiębiorstwa i ma na celu zapewnienie płynności w produkcji towarów, świadczeniu usług lub działalności handlowej. W przypadku pomocy na ratowanie istotą jest, aby przedsiębiorca utrzymał dotychczasową działalność, zamiast ją na przykład intensyfikować dzięki otrzymanej pomocy lub też podejmować nowy rodzaj działalności. Na potrzeby postępowania o udzielenie pomocy regulowanego niniejszym projektem ustawy, przedsiębiorca będzie określał swoją podstawową działalność operacyjną we wniosku o pomoc.

Okres utrzymania podstawowej działalności operacyjnej przedsiębiorcy, na który ma zostać udzielona pomoc, określa sam wnioskodawca. Projekt ustawy, w ślad za Wytocznymi, przewiduje górną granicę tego okresu na 6 miesięcy. Podmiot udzielający pomocy na ratowanie analizując wniosek i sytuację przedsiębiorcy, zdecyduje o zasadności wskazanego okresu.

W art. 15 ust. 2–4 przedstawiono sposób obliczania kwoty pożyczki w pomocy na ratowanie. Przedsiębiorca ubiegający się o tę pomoc musi we wniosku o udzielenie pomocy na ratowanie wskazać kwotę, jaka, jego zdaniem, jest uzasadniona dla osiągnięcia celu pomocy na ratowanie. Będzie musiał zastosować przedstawiony w tym przepisie wzór, wskazując we wniosku kwotę pomocy, o którą wnioskuje. Ta kwota będzie podlegała weryfikacji przez podmiot udzielający pomocy na etapie oceny wniosku.

Projekt ustawy co do zasady wyklucza możliwość wykorzystania uzyskanej pomocy na ratowanie w celu nabycia aktywów lub na wydatki poniesione w związku z rozszerzaniem zakresu działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Wyjątkiem jest sytuacja, o której mowa w art. 15 ust. 5, w której nabywanie aktywów lub rozszerzenie działalności są niezbędne do utrzymania działalności operacyjnej przedsiębiorcy. W takim wypadku podmiot udzielający pomocy oceni, czy rozszerzenie działalności lub nabycie aktywów jest absolutnie niezbędne do utrzymania działalności podmiotu, czy też możliwe byłoby jej utrzymanie w inny sposób.

Art. 16 wskazuje, jakie informacje muszą znaleźć się we wniosku o udzielenie pomocy na ratowanie, składanym przez przedsiębiorcę. Projekt ustawy zakłada, że przedsiębiorca wskaże adres stałego wykonywania działalności albo siedziby, albo adres do doręczeń. Adres siedziby dla przedsiębiorców wpisanych do KRS albo odpowiednio adres wykonywania działalności przez przedsiębiorców wpisanych do CEIDG jest istotny z punktu oceny spełnienia warunków udzielenia pomocy. Z tym adresem wiąże się realizacja poszczególnych przesłanek, takich jak określenie stopy bezrobocia w regionie, czy prognoza konsekwencji na rynku w przypadku upadłości przedsiębiorcy. Ponieważ zgodnie z ustawą o CEIDG posiadanie stałego miejsca wykonywania działalności nie jest obligatoryjne dla przedsiębiorców podlegających wpisowi

do tego rejestru, w razie braku takiego adresu projekt ustawy odnosi się do adresu do doręczeń, który zawsze jest ujawniany w rejestrze. Ma to miejsce przykładowo wobec przedsiębiorców świadczących usługi mobilnie.

Jednym z niezbędnych elementów wniosku w odniesieniu do spółek handlowych jest oznaczenie wszystkich akcjonariuszy lub udziałowców. Wymóg ten nie może zostać ograniczony, gdyż powyższe dane mają bezpośredni wpływ na zasadę udzielenia pomocy „pierwszy i ostatni raz” z Wytycznych oraz pozwalają ustalić ewentualne zależności między przedsiębiorcami w grupach kapitałowych. Bez oznaczenia wszystkich akcjonariuszy lub udziałowców, szczególnie w przypadku przedsiębiorców rozdrobnionych kapitałowo, nie będzie możliwym ustalenie spełnienia przesłanek z art. 5–7.

W **art. 17** ust. 1 zostały wymienione załączniki, które przedsiębiorca ubiegający się o pomoc na ratowanie składa razem z wnioskiem, natomiast ust. 2 wprowadza wymóg potwierdzenia kopii tych dokumentów za zgodność z oryginałem. Przepisy kolejnych ust. 3–5 określają tryb składania powyższego wniosku i załączników.

Art. 18 opisuje tryb rozpatrywania wniosku o udzielenie pomocy na ratowanie.

Pomoc na ratowanie jest udzielana w formie decyzji po uprzedniej weryfikacji formalnej i merytorycznej dokumentów przedłożonych przez przedsiębiorcę, dokonywanej przez ministra właściwego do spraw gospodarki lub ARP. Termin na dokonanie tej weryfikacji określono na 30 dni, jednakże w szczególnie skomplikowanych przypadkach może on zostać wydłużony maksymalnie do 45 dni.

Jeżeli wniosek lub zestaw załączników jest niekompletny, przedsiębiorcę wzywa się do ich uzupełnienia w terminie 7 dni, a wezwanie to zawiesza bieg terminu oceny formalnej wniosku. Nieusunięcie braków formalnych w ww. terminie skutkuje odrzuceniem wniosku o udzielenie pomocy na ratowanie. Postanowienie o odrzuceniu wniosku jest zaskarżalne, a w przypadku nieuwzględnienia zażalenia na postanowienie, przedsiębiorcy przysługuje skarga do sądu administracyjnego. Wprowadzenie takiej formy spowodowane jest tym, że środki przeznaczone na udzielanie pomocy są ograniczone, dlatego pomoc jest udzielana według kolejności wpływu wniosków. W związku z tym konieczny jest instrument umożliwiający jak najszybsze zakończenie postępowania, które jest z winy przedsiębiorcy przewlekane i stanowi barierę dla rozpatrywania później złożonych wniosków. W drugiej kolejności, taka regulacja ma zmobilizować przedsiębiorców do terminowego uzupełniania ewentualnych braków, co

również wynika z konieczności sprawnego rozpatrywania wniosków. Należy bowiem mieć na uwadze, że przedsiębiorca jest profesjonalnym podmiotem, od którego przy prowadzeniu działalności gospodarczej oczekuje się szerszej znajomości porządku prawnego, niż można ją przypisać przeciętnemu obywatelowi.

Podczas postępowania o udzielenie pomocy minister właściwy do spraw gospodarki lub ARP mają możliwość wezwania wnioskodawcy do uzupełnienia wniosku lub usunięcia wskazanych braków i istotnych usterek. Przewidywaną sankcją za niespełnienie tego obowiązku jest umorzenie postępowania, co również ma na celu zapewnienie sprawności przebiegu postępowania. Występujące w tym przepisie pojęcie „wskazanych braków i istotnych usterek” należy odróżnić od pojęcia „braków formalnych”. Wskazane braki i istotne usterki mają objąć wszystkie wymagające dodatkowych wyjaśnień albo przedstawienia dokumentów nieścisłości, jakie mogą pojawić się podczas merytorycznej analizy wniosku, który wcześniej pozytywnie przeszedł weryfikację formalną.

Przy ocenie merytorycznej wniosku minister właściwy do spraw gospodarki lub ARP dokonuje analizy sytuacji ekonomiczno-finansowej przedsiębiorcy, badając przy tym, czy wnioskowana kwota pomocy na ratowanie pozwala na osiągnięcie celu tej pomocy. Analiza obejmuje weryfikację spełnienia warunków do uzyskania pomocy przez przedsiębiorcę oraz sprawdzenie, czy wnioskowana kwota została wyliczona poprawnie.

Ust. 6 stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie udzielenia pomocy na ratowanie. Wskazuje przesłanki jakie muszą zaistnieć aby doszło do udzielenia pomocy. Z uwagi na fakt, że wniosek jest przedmiotem oceny właściwego organu posiadającego kompetencje do najwłaściwszej oceny celowości i zasadności wniosku, przewiduje się możliwość uwzględnienia wniosku w części – w sytuacji, gdyby w ocenie organu do odzyskania przez przedsiębiorcę długookresowej zdolności do konkutowania na rynku wystarczające było udzielenie pomocy w wysokości niższej niż wnioskowana. Jednocześnie przepis jest podstawą do wydania decyzji w sprawie odmowy udzielenia pomocy, co następuje w sytuacji, gdy przesłanki pozytywne określone w przepisie nie zaistnieją.

Z uwagi na specyfikę postępowania o udzielenie pomocy na ratowanie, art. 18 ust. 7 wskazuje elementy, jakie ma zawierać decyzja o udzieleniu pomocy, a które przekraczają zakres art. 107 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 18 ust. 8 reguluje kolejność rozpatrywania wniosków i udzielania pomocy. Przez rozpatrzenie wniosku należy rozumieć przystąpienie do kompletnej oceny formalnej i merytorycznej wniosku. Kolejność rozpatrywania wniosków określa się według daty ich wpływu. Wynika to z ekonomiki procesowej oraz warunków technicznych – określenie kolejności rozpatrywania wniosków według daty ich złożenia paraliżowałoby prace, ponieważ, w szczególności przy składaniu wniosków przy korzystaniu z usług operatora pocztowego, mogłaby powstać sytuacja, w której faktycznie przystąpiono wcześniej do oceny wniosku złożonego w późniejszym terminie. Takie zjawisko negatywnie wpływałoby na prawidłowe rozpatrywanie wniosków o udzielenie pomocy. Datą wpływu jest inną datą, niż data złożenia wniosku, od której zależy m.in. wysokość udzielanej pomocy (np. art. 9 ust. 2 pkt 2 projektu). Jednak określenie kolejności rozpatrywania wniosków według daty złożenia byłoby nieefektywne, ponieważ minister lub ARP musieliby wstrzymywać się z rozpatrywaniem wniosków składanych bezpośrednio w siedzibie lub drogą elektroniczną, jednocześnie nie mając pełnej wiedzy na temat ilości i dat złożenia wniosków złożonych przy korzystaniu z usług operatora pocztowego. Udzielanie pomocy według kolejności wpływu kompletnych i poprawnie wypełnionych wniosków ma natomiast zapobiec sytuacji, w której uprzywilejowany w kolejności rozpatrywania wniosku będzie przedsiębiorca, który złożył niekompletny wniosek i w ten sposób przyczynił się do zatamowania rozpatrywania wszelkich wniosków późniejszych. Oczekiwanie na uzupełnienie braków formalnych przez taki podmiot wstrzymywałoby rozpatrywanie innych wniosków, w tym złożonych poprawnie i uzasadnionych ekonomicznie, co powodowałoby, że wprowadzana instytucja mogłaby nie realizować w sposób prawidłowy założonego celu.

W **art. 19** ust. 1 projekt ustawy dopuszcza możliwość złożenia przez przedsiębiorcę odwołania od decyzji nieuwzględniającej wniosku do ministra właściwego do spraw gospodarki. W przypadku wydania decyzji przez tego ministra, przedsiębiorca składa wniosek o ponowne rozpatrzenie wniosku o pomoc na ratowanie, natomiast w przypadku decyzji wydanej przez ARP – odwołanie. Termin na złożenie odwołania wynosi 30 dni od momentu doręczenia przedsiębiorcy decyzji nieuwzględniającej wniosku o pomoc na ratowanie. Art. 19 ust. 2 określa, jakie elementy powinno zawierać odwołanie.

Art. 19 ust. 3 wprowadza zasadę, że wniosek o ponowne rozpatrzenie wniosku o pomoc na ratowanie jest rozpatrywany jedynie w zakresie, o którym mowa w ust. 2. Jest bowiem wielce prawdopodobne, że ubiegający się o pomoc na ratowanie przedsiębiorca, będąc podmiotem profesjonalnym na rynku, posiada większą niż przeciętna świadomość prawną. Z tego powodu

można założyć, że przedsiębiorca, który nie zgadza się z wydaną decyzją, jest w stanie precyzyjnie określić, które jej elementy uważa za błędne, oraz należycie to uzasadnić.

Art. 19 ust. 4 określa rodzaje rozstrzygnięć, jakie mogą zapadnąć w wyniku rozpatrzenia odwołania od decyzji. Rozstrzygnięcie zapada nie później niż 60 dni od wpływu wniosku o ponowne rozpatrzenie wniosku.

Art. 19 ust. 5 przewiduje możliwość sądowej kontroli postanowień nieuwzględniających odwołania od decyzji.

Art. 19 ust. 6 odnosi się do sytuacji, w której wyczerpią się środki przeznaczone na udzielenie pomocy. Jeśli przedsiębiorca złoży wniosek po wyczerpaniu środków, a nie wszczęto postępowania w sprawie udzielenia pomocy, minister właściwy do spraw gospodarki albo ARP odmawiają wszczęcia postępowania w sprawie. Informacja o dostępności środków jest publikowana na stronie BIP przez ministra właściwego do spraw gospodarki, w celu uniknięcia narażenia przedsiębiorców na ponoszenie kosztów sporządzenia prawidłowego wniosku, który i tak nie będzie mógł zostać pozytywnie rozpatrzony. W przypadku spraw wszczętych i niezakończonych przed wyczerpaniem środków, postępowanie w sprawie umarza się, z uwagi na okoliczność, że nawet w przypadku pozytywnego rozpatrzenia takiego wniosku nie byłoby możliwości faktycznego udzielenia pomocy. Zgodnie z art. 19 ust. 7 projektu na powyższe postanowienia nie przysługuje zażalenie, ponieważ w przypadku umorzenia z powodu wyczerpania środków, zażalenie byłoby bezcelowe.

Art. 19 ust. 8 stanowi, że sąd administracyjny, uwzględniając skargę na postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania albo umorzenia postępowania, stwierdza jedynie wydanie postanowienia z naruszeniem prawa. Wynika to stąd, że po wyczerpaniu środków przeznaczonych na udzielanie pomocy ewentualna wypłata zasądzonych środków, które powinny być zostać przyznane danemu wnioskodawcy, nie byłaby technicznie możliwa. Przedsiębiorcy, którego skarga zostanie uwzględniona, może przysługiwać jedynie roszczenie odszkodowawcze na zasadach ogólnych.

Art. 20 określa obowiązki przedsiębiorcy w zakresie udzielonej mu pomocy na ratowanie. Pomoc musi zostać wykorzystana zgodnie z jej przeznaczeniem, w przeciwnym razie przedsiębiorca musi zwrócić równowartość kwoty pomocy wraz z odsetkami, podobnie jak w przypadku, gdy ubiegając się o tę pomoc, przedsiębiorca przekazał nieprawdziwe informacje, w oparciu o które wydano decyzje o przyznaniu pomocy. Ponadto w okresie trwania pomocy

na ratowanie przedsiębiorca nie może korzystać z innej pomocy publicznej. Zastrzeżenie to ma na celu zminimalizowanie zakłóceń konkurencji, jakie wywołuje ingerencja państwa w finanse przedsiębiorstw. Przepis ten zastrzega również obowiązek zwrotu otrzymanej pomocy w terminie określonym w decyzji o udzieleniu pomocy.

W **art. 21** ust. 1 określono maksymalny okres, na jaki może być udzielona pomoc na ratowanie. Stosunkowo krótki okres, na jaki udziela się tej pomocy wynika z jej charakteru jako najmniej inwazyjnej. Im krótszy czas trwania i im mniejsza kwota pomocy, tym mniejsze obawy co do potencjalnie szkodliwych skutków udzielenia pomocy publicznej, co w efekcie ma pozwolić na udzielenie jej na mniej rygorystycznych warunkach.

Art. 21 ust. 2 wskazuje, że jeśli pomoc na ratowanie nie jest udzielana w ramach programu pomocowego, samo udzielenie musi zostać poprzedzone jej indywidualną notyfikacją, która następuje w trybie przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362, z późn. zm.).

Art. 21 ust. 3 określa przypadek, w którym po udzieleniu pożyczki w ramach pomocy na ratowanie, przedsiębiorca ma otrzymać pomoc na restrukturyzację i nie odbywa się to w ramach programu pomocowego. Wówczas możliwe jest przedłużenie 6-miesięcznego okresu udzielenia pomocy na ratowanie do czasu zatwierdzenia przez KE następującego po niej pomocy na restrukturyzację.

Przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej może ubiegać się o pomoc na ratowanie, a następnie o pomoc na restrukturyzację. Jeśli jest mśp, może ubiegać się również o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne, którego udziela się po pomocy na ratowanie, a przed pomocą na restrukturyzację. Może jednak zaistnieć sytuacja, że przedsiębiorca zakończy korzystanie z pomocy publicznej, regulowanej niniejszym projektem, na pomocy na ratowanie. Jeżeli nie planuje więc ubiegania się o kolejną pomoc, po pomocy na ratowanie ma obowiązek złożenia do podmiotu, który udzielił pomocy na ratowanie, oświadczenia o spłacie otrzymanej pożyczki w ramach tej pomocy. Natomiast w przypadku, gdy przedsiębiorca będzie ubiegał się o kolejny rodzaj pomocy, w określonym terminie musi przedstawić do zatwierdzenia podmiotowi udzielającemu pomocy odpowiednio plan restrukturyzacji albo uproszczony plan restrukturyzacji, bądź plan likwidacji przedsiębiorstwa. Jest to zgodne z założeniem, że pomoc na ratowanie ma służyć wsparciu płynności przedsiębiorcy w czasie przygotowania działań zmierzających do naprawy przedsiębiorstwa, ujętych w jednym z ww. planów, albo planu likwidacji, jeśli będzie to uzasadnione sytuacją ekonomiczną przedsiębiorcy.

Art. 22 wskazuje terminy, w jakich przedsiębiorca jest obowiązany przedłożyć podmiotowi udzielającemu pomocy wspomniane wyżej dokumenty.

Zasady zwrotu udzielonej pomocy na ratowanie zostały uregulowane w **art. 23**. Data zwrotu oraz rachunek, na jaki należy zwrócić kwotę pożyczki, jest każdorazowo określana w decyzji o udzieleniu pomocy. Rozliczenia udzielonych pożyczek będzie dokonywał odpowiednio podmiot, który danej pomocy udzielił, czyli minister właściwy do spraw gospodarki albo ARP. Egzekucja pożyczki, która nie zostanie zwrócona w terminie, będzie dokonywana zgodnie z przepisami ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji

Rozdział 3

Tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne

Zdefiniowane w **art. 24** ust. 1 tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne jest pojęciem wprowadzonym przez Wytyczne KE, aby zachęcić państwa członkowskie do wykorzystywania form pomocy mniej zakłócających rynek. Ta forma pomocy może być udzielona wyłącznie mśp w warunkach określonych w art. 9 ust. 2 projektu.

Opierając się na Wytycznych KE, projekt ustawy dopuszcza udzielanie tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego mśp, które wprawdzie nie znajdują się w trudnej sytuacji ekonomicznej, ale potrzebują pilnego wsparcia płynności finansowej z powodu zaistnienia wyjątkowych i nieprzewidzianych okoliczności. Oznacza to, że mśp ubiegający się o ten rodzaj pomocy musi spełniać podstawowe wymagania określone w art. 141 ust 1 ustawy – Prawo restrukturyzacyjne. Jednakże, zgodnie z wyrażonym w Wytycznych stanowiskiem KE, chociaż mśp nie będzie spełniał wszystkich przesłanek przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej, zasadne będzie udzielenie mu pomocy i zapobieżenie negatywnym skutkom, jakie pociągnąłby za sobą upadek tego przedsiębiorcy, z uwagi np. na jego znaczenie w danym regionie. Chodzi o sytuację, w której udzielenie jednemu przedsiębiorcy w trudnej sytuacji ekonomicznej pomocy publicznej na warunkach preferencyjnych, a więc zakłócających wolnorynkową konkurencję, będzie w konsekwencji mniej szkodliwe dla całego rynku, niż dopuszczenie do upadku przedsiębiorstwa, co pociągnęłoby za sobą powstanie dalszych problemów u kolejnych podmiotów, które wpisywałyby się w definicję trudności społecznych i niedoskonałości rynku.

Art. 25 określa cel przyznania tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego – jest nim zapobieżenie trudnościom społecznym lub przezwycięzenie niedoskonałości rynku.

Art. 26 stanowi, że tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne jest udzielane, podobnie jak pomoc na ratowanie, w formie pożyczki. Również do sposobu obliczania wysokości kwoty pożyczki, w ramach tego rodzaju pomocy, stosuje się zasady przewidziane dla określenia wysokości kwoty pożyczki udzielanej w ramach pomocy na ratowanie. Dla zapewnienia spójności przepisów i uniknięcia ich powtarzania stosuje się w tym zakresie odpowiednio przepisy art. 15.

Art. 27 zawiera zasadę, że tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne jest udzielane na pisemny wniosek małego lub średniego przedsiębiorcy, określonego w art. 24, złożony do ministra właściwego do spraw gospodarki albo ARP. W ust. 2 wymienia się elementy, jakie musi zawierać wniosek o udzielenie tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego, a w ust. 3 załączniki, jakie mśp musi załączyć do wniosku. Są one tożsame z załącznikami wymienionymi w art. 17 ust. 1, składanymi przy wniosku o pomoc na ratowanie. Dodatkowo wymagany jest uproszczony plan restrukturyzacyjny, zawierający działania, które przedsiębiorca zamierza podjąć w celu naprawy przedsiębiorstwa po uzyskaniu tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego. W dalszej części przepisu wymienia się niezbędne elementy uproszczonego planu restrukturyzacyjnego, wskazując, że powinien on być wiarygodny, wykonalny i oparty na realnych założeniach. Należy przez to rozumieć, że uproszczony plan restrukturyzacji powinien opierać się na prawdopodobnych założeniach co do przyszłych warunków społeczno-gospodarczych, a prognozowane działania powinny być osiągalne. Ocena spełnienia tych warunków będzie należała do organu udzielającego pomocy.

Art. 28 wyraźnie wskazuje na ścisłe powiązanie faktu udzielenia tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego z wdrożeniem tymczasowego planu restrukturyzacji, co bezpośrednio wynika z Wytycznych. Co do zasady udzielenie pomocy na ratowanie powinno dać przedsiębiorcy możliwość przeanalizowania jego sytuacji ekonomicznej i przygotowania ewentualnych działań naprawczych. Jeżeli sytuacja nie jest bardzo poważna, może wystarczyć tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne, które jest przeznaczone dla przedsiębiorców mniejszych i mogących mieć tym samym mniejsze problemy, które da się rozwiązać w krótszym czasie i przy pomocy mniejszej kwoty środków. Innymi słowy, tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne jest bardzo dobrym instrumentem dla tych przedsiębiorców, którzy nie potrzebują długotrwałego i skomplikowanego pod względem działań procesu restrukturyzacji i wystarczające jest przeprowadzenie restrukturyzacji na mniejszą skalę. W dalszym ciągu jest jednak pewien proces, który dla swego powodzenia wymaga stworzenia planu, będącego harmonogramem działań i kosztów. Plan pokazuje zatem, na co i w jakim terminie zostaną

wydane środki publiczne. Podmiot udostępniający te środki musi zatem wyrazić zgodę na proponowany przez przedsiębiorcę sposób ich wykorzystania, co przejawia się w konieczności przedstawienia przez przedsiębiorcę uproszczonego planu restrukturyzacji do zatwierdzenia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki lub ARP.

Z kolei w ust. 3 określa się termin, w którym podmiot udzielający pomocy musi taki plan – jeśli uzna to za zasadne – zatwierdzić.

W ust. 4 wskazuje się terminy, w jakich przedsiębiorca, któremu udzielono tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego jest obowiązany złożyć oświadczenie o spłacie pożyczki, jeśli to wsparcie przywróciło mu rentowność, albo plan restrukturyzacji, jeśli po tymczasowym wsparciu restrukturyzacyjnym, które nie przywróciło rentowności, będzie ubiegał się o kolejny rodzaj pomocy, tj. pomoc na restrukturyzację albo plan likwidacji, jeśli sytuacja przedsiębiorcy nie kwalifikuje go do dalszej restrukturyzacji. Z ust. 5. wynika, że niezłożenie uproszczonego planu restrukturyzacji przez przedsiębiorcę lub odmowa jego zatwierdzenia przez podmiot udzielający pomocy jest równoznaczna z obowiązkiem zwrotu udzielonej pożyczki w określonym w przepisie terminie.

W **art. 29** wskazuje się, że maksymalny okres, na jaki można udzielić tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego wynosi 18 miesięcy. W przypadku udzielenia tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego bezpośrednio po udzieleniu pomocy na ratowanie, łączny okres udzielonej pomocy nie może przekraczać 18 miesięcy.

Oznacza to, że maksymalny okres tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego jest skracany o okres udzielonej pomocy na ratowanie. Ponieważ obydwie formy pomocy mają z założenia stanowić pomoc doraźną i pilną, ustawa zapobiega w ten sposób sztucznemu wydłużaniu okresu udzielanej pomocy.

Zgodnie z **art. 30**, jeżeli w ramach programu pomocowego mśp po otrzymaniu tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego będzie ubiegał się o pomoc na restrukturyzację, okres tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego może zostać przedłużony do momentu udzielenia temu przedsiębiorcy pomocy na restrukturyzację.

Art. 31 formułuje zasadę, że do postępowania w sprawie udzielenia tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego stosuje się przepisy, które określały tryb udzielenia pomocy na ratowanie, tj. art. 17–20 i art. 23.

Pomoc na restrukturyzację

Zgodnie z **art. 32** celem pomocy na restrukturyzację jest realizacja planu restrukturyzacji, który z założenia ma przywrócić przedsiębiorcy znajdującemu się w trudnej sytuacji ekonomicznej długoterminową rentowność.

Pomoc na restrukturyzację nie może być ograniczona do pomocy finansowej, która wyrówna jedynie poniesione straty, a nie doprowadzi do usunięcia przyczyn tych strat. Dlatego warunkiem niezbędnym do udzielenia przedsiębiorcy pomocy na restrukturyzację jest przedłożenie podmiotowi udzielającemu pomocy wykonalnego, spójnego i dalekosiężnego planu restrukturyzacji, którego celem jest przywrócenie długoterminowej rentowności przedsiębiorcy. Restrukturyzacja może obejmować jeden lub większą liczbę następujących elementów: reorganizacja i racjonalizacja działalności beneficjenta w celu zwiększenia jego wydajności, zazwyczaj obejmująca wycofanie się z działalności przynoszącej straty, restrukturyzacja istniejącej działalności, która może odzyskać konkurencyjność, i ewentualnie dywersyfikacja w kierunku nowych i rentownych rodzajów działalności. Restrukturyzacja zazwyczaj obejmuje również restrukturyzację finansową w formie zastrzyków kapitałowych dokonywanych przez nowych lub istniejących udziałowców oraz redukcję zadłużenia przez istniejących wierzycieli.

Art. 33 wskazuje warunki udzielenia pomocy na restrukturyzację. Podstawowym celem udzielenia tej pomocy jest zapobieżenie trudnościom społecznym lub przezwyciężenie niedoskonałości rynku. Przedsiębiorca musi wykazać, że bez otrzymania pomocy nie udałoby się zapobiec ww. trudnościom społecznym lub przezwyciężyć niedoskonałości rynku, lub udałoby się to osiągnąć jedynie w mniejszym zakresie, a on sam zostałby zrestrukturyzowany, sprzedany lub zlikwidowany. Przepis pkt 3 omawianego artykułu odnosi się do składanego przez przedsiębiorcę wniosku. Jednym z jego elementów jest plan restrukturyzacji, który ma zawierać scenariusz alternatywny – przewidywaną sytuację przedsiębiorstwa w razie nieotrzymania pomocy publicznej. Z tego scenariusza alternatywnego powinno wynikać spełnienie warunku z pkt 2 niniejszego przepisu.

Art. 34 stanowi, że pomoc na restrukturyzację jest ograniczona do minimum niezbędnego do przywrócenia przedsiębiorcy długoterminowej rentowności, co oznacza, że działania przewidziane w planie restrukturyzacji pod względem kosztów restrukturyzacji, jak i trwania

całego procesu restrukturyzacji powinny być ograniczone do minimum. Przepis wskazuje również, że pomoc na restrukturyzację może zostać udzielona, jeżeli ubiegający się o nią przedsiębiorca zapewni wkład własny w koszty restrukturyzacji. Wkład własny nie może pochodzić z udzielonej wcześniej pomocy. Wkład ten musi pochodzić z zasobów własnych przedsiębiorcy, jego udziałowców, wierzycieli, grupy kapitałowej, do której należy, lub nowych inwestorów, natomiast nie może pochodzić z udzielonej wcześniej pomocy publicznej. Ponadto musi być rzeczywisty, realny, co oznacza, że nie może pochodzić z przyszłych zysków. W normalnych okolicznościach wkład własny powinien być porównywalny z przyznawaną pomocą pod względem wpływu na wypłacalność lub poziom płynności przedsiębiorcy. Przykładowo, jeżeli pomoc, która ma zostać przyznana, poprawia pozycję kapitałową przedsiębiorcy, wkład własny również powinien obejmować środki, które poprawiają pozycję kapitałową, takie jak m.in. pozyskanie nowego kapitału od obecnych udziałowców, dokonanie odpisów obniżających wartość istniejących zobowiązań lub pozyskanie nowego kapitału zewnętrznego na warunkach rynkowych. Istotna jest również wartość wkładu własnego w stosunku do udzielanej pomocy – co do zasady ma stanowić co najmniej 50% udziału w przewidywanych przez przedsiębiorcę kosztach restrukturyzacji. Dopuszcza się niższą wartość procentową udziału wkładu własnego dla mśp korzystających z programu pomocowego, tj. 40% w przypadku średniego przedsiębiorcy i 25% w przypadku małego przedsiębiorcy. Art. 34 ust. 5 wyjątkowo dopuszcza możliwość udzielenia mikro, małym i średnim przedsiębiorcom pomocy na restrukturyzację przy mniejszym wkładzie własnym, z uwagi na wyjątkowe okoliczności lub szczególne trudności, które przedsiębiorca musi wykazać we wniosku o pomoc na restrukturyzację. Jednocześnie udział środków własnych w kosztach restrukturyzacji musi pozostać znaczny, co oceni organ udzielający pomocy. Art. 34 ust. 6 zaznacza, że nie można potraktować jako środków własnych wyrównania, które przedsiębiorca otrzymałby za świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym, gdyby usługa była świadczona w cenach rynkowych.

Zgodnie z **art. 35** warunkiem udzielenia pomocy na restrukturyzację jest zastosowanie przez przedsiębiorcę znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej środków wyrównujących zakłócenia konkurencji na rynku, zdefiniowanych w art. 145 ust. 2–6 ustawy – Prawo restrukturyzacyjne, w zakresie i sposobie określonym w art. 145 ust. 7–11 ww. ustawy. Zastosowanie środków mających na celu ograniczenie zakłóceń konkurencji służy temu, aby w jak największym stopniu ograniczyć negatywny wpływ pomocy na warunki wymiany handlowej i zapewnić, że pozytywne skutki przewyższają skutki negatywne.

Art. 36 zawiera katalog form pomocy na restrukturyzację, której można udzielić w ramach niniejszego projektu. Jedną z form pomocy na restrukturyzację jest ulga w wykonywaniu administracyjnej kary pieniężnej. Może ona przybrać formę odroczenia terminu wykonania kary lub zaległej kary pieniężnej, lub rozłożenia jej na raty, umorzenia administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części, umorzenia odsetek za zwłokę w całości lub części. Warunkiem uzyskania tej ulgi jest przeznaczenie równowartości udzielonej pomocy na wykonanie planu restrukturyzacji. W ust. 3 tego artykułu wskazano, że pomoc na restrukturyzację w formie ulgi w wykonywaniu administracyjnej kary pieniężnej jest udzielana przez organ, który nałożył karę.

Art. 37 wprowadza dodatkowy warunek udzielenia pomocy na restrukturyzację z art. 36 ust. 1 pkt 2 i 5, czyli w formie związanej z udziałami lub akcjami przedsiębiorcy. Dotyczy to pomocy w formie objęcia akcji lub udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym albo udziału w podwyższeniu kapitału zakładowego przez podwyższenie wartości nominalnej dotychczasowych udziałów lub akcji, oraz o konwersję pożyczki, udzielonej uprzednio jako pomoc na ratowanie, na udziały lub akcje przedsiębiorcy. Warunkiem jest zapewnienie w formie wsparcia kapitałowego środków wystarczających na pokrycie straty rachunkowej przedsiębiorcy przez akcjonariuszy albo udziałowców (z wyjątkiem Skarbu Państwa) lub innych przedsiębiorców tej samej grupy kapitałowej. Stratę definiuje się jako stratę rachunkową ocenianą w układzie narastającym. Możliwe jest także udzielenie pomocy z art. 36 ust. 1 pkt 2 i 5, gdy środki, o których mowa powyżej, nie są wystarczające na pokrycie strat. W takiej sytuacji wymagane jest, aby wierzyciele, którzy nie posiadają wierzytelności zabezpieczonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, zapewnili pozostałe środki w celu pokrycia straty. Mogą to zrobić przez zmniejszenie wysokości wierzytelności lub konwersję wierzytelności na akcje lub udziały przedsiębiorcy. Konwersję wierzytelności należy rozumieć zgodnie z art. 156 ust. 1 pkt 4 i ust. 5 ustawy – Prawo restrukturyzacyjne.

Powyższe przepisy nie mogą być stosowane, gdyby skorzystanie z nich doprowadziło do nieproporcjonalnego obciążenia podmiotów udzielających wkładu, o którym mowa wyżej. Ma to miejsce w szczególności, gdy kwota pomocy na restrukturyzację jest niewielka w porównaniu ze środkami własnymi przedsiębiorcy lub gdy wierzyciele odzyskaliby mniejszą część długu przy udzieleniu pomocy na restrukturyzację, niż uzyskaliby w postępowaniu upadłościowym lub likwidacyjnym przeprowadzonym bez tej pomocy. Są to przykładowe sytuacje, które powinny zwrócić uwagę podmiotu udzielającego pomocy. Ocena, czy kwota

pomocy jest niewielka, należy do organu udzielającego pomocy. KE pozostawiła jednocześnie otwarty katalog sytuacji, które mogą zostać uznane za grożące nieproporcjonalnemu obciążeniu podmiotów udzielających wkładu.

Art. 37 ust. 5 zaznacza, że pomoc na restrukturyzację nie może służyć finansowaniu nowych inwestycji, o ile nie są one niezbędne do odzyskania przez przedsiębiorcę długookresowej zdolności do konkurowania na rynku. Ocena takiej sytuacji będzie należała do podmiotu udzielającego pomocy.

Art. 38 wymienia elementy wniosku o udzielenie pomocy na restrukturyzację, przy czym dokumenty, jakie ubiegający się o tę pomoc przedsiębiorca jest obowiązany załączyć do wniosku są tożsame z załącznikami dołączanymi do wniosku o pomoc na ratowanie i o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne. Nowym elementem jest plan restrukturyzacji, w którym przedsiębiorca przedstawia zaplanowane działania restrukturyzacyjne, mające na celu przywrócenie mu długookresowej zdolności do konkurowania na rynku. Ponadto, jeśli przedsiębiorca zgodnie z planem restrukturyzacji zamierza ubiegać się o ulgę w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej, załącza również osobny wniosek o udzielenie tej ulgi. Ustawa nie wprowadza szczególnych wymogów formalnych dla takiego wniosku, dlatego wystarczy, aby spełniał ogólne zasady z art. 63 Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Wymieniony w art. 38 ust. 1 pkt 18 wykaz podmiotów udzielających pomocy na restrukturyzację należy rozumieć jako opisanie wybranych przez przedsiębiorcę podmiotów spośród tych, które mogą udzielać pomocy zgodnie z projektem ustawy. W szczególności istotne jest, aby wymienić konkretne podmioty, do których przedsiębiorca zamierza się zwrócić o ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej, oraz opisać rodzaj przewidywanej ulgi, jej wielkość i przeznaczenie.

Art. 39 odnosi się do wymaganego planu restrukturyzacji. Jego wdrożenie jest warunkiem przyznania pomocy na restrukturyzację. Art. 39 ust. 2 wymienia elementy, które taki plan musi zawierać. Istotny jest szczegółowy opis każdego środka restrukturyzacji, przez który rozumie się poszczególne działania, które jako całość wchodzi w skład pomocy na restrukturyzację. Na taki opis składają się w szczególności określenie formy, kwoty i wynagrodzenia z tytułu każdego środka oraz wskazanie, że wybrane przez przedsiębiorcę instrumenty są adekwatne do problemów, jakie mają być rozwiązane.

Art. 40 przewiduje, że przy spełnieniu pewnych warunków możliwa jest zmiana planu restrukturyzacyjnego w czasie trwania restrukturyzacji. Generalnie przedsiębiorca jest

obowiązany w pełni wdrożyć plan restrukturyzacji i wywiązać się z wszelkich innych zobowiązań określonych w decyzji zatwierdzającej udzielenie pomocy. Tym niemniej mogą zaistnieć okoliczności, kiedy konieczna jest zmiana planu restrukturyzacji, i przepisy projektu dopuszczają taką możliwość przy spełnieniu określonych warunków. Po pierwsze zmieniony plan nadal ma prowadzić do osiągnięcia przez przedsiębiorcę znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej długookresowej zdolności do konkutowania na rynku. Następnie, jeśli zmieniony plan przewiduje wzrost kosztów restrukturyzacji, odpowiednio musi zostać zwiększony wkład własny. Jeśli zmiana zakładałaby zwiększenie kwoty pomocy na restrukturyzację, wymagane jest rozszerzenie środków wyrównujących zakłócenia konkurencji na rynku z art. 142 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy – Prawo restrukturyzacyjne. Dopuszczalne jest też planowane zmniejszenie ww. środków wyrównujących zakłócenia konkurencji na rynku przy równoczesnym zmniejszeniu kwoty pomocy na restrukturyzację, tak samo, jak przy opóźnieniu we wdrożeniu tych środków z przyczyn niezależnych od przedsiębiorcy.

Art. 41 formułuje zasadę, że, środki restrukturyzacyjne określone w planie restrukturyzacji nie mogą ograniczać się wyłącznie do restrukturyzacji zobowiązań. Sensem restrukturyzacji przedsiębiorcy jest reorganizacja jego działalności, a nie sama spłata zobowiązań. Ponadto plan restrukturyzacji nie może przewidywać nowych inwestycji, chyba, że są konieczne.

Art. 42 przewiduje, że w zakresie trybu udzielania pomocy na restrukturyzację, odpowiednio stosuje się przepisy o trybie udzielania pomocy na ratowanie. Rozumie się przez to przepisy dotyczące wniosku o udzielenie pomocy, wymaganych załączników do wniosku, sposobu złożenia wniosku, postępowania w zakresie oceny wniosku, możliwości złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie wniosku oraz zobowiązań przedsiębiorcy po udzieleniu pomocy. Jeśli przedsiębiorca ubiegający się o pomoc na restrukturyzację przewiduje w swoim planie restrukturyzacji uzyskanie pomocy również od innych organów, przewiduje się, że minister właściwy do spraw gospodarki albo ARP przekazuje do właściwego organu załączony do głównego wniosku wniosek o udzielenie ulgi w wykonywaniu administracyjnej kary pieniężnej i jednocześnie zawiesza postępowanie o udzielenie pomocy na czas rozpoznania postępowania wpadkowego. Rozumie się przez to także wstrzymanie biegu przewidzianych Ustawą terminów na rozpoznanie wniosku o udzielenie pomocy. Organ będzie zobowiązany do rozpatrzenia tego wniosku w terminie 21 dni od doręczenia mu wniosku oraz do niezwłocznego poinformowania podmiotu prowadzącego postępowanie główne w przedmiocie udzielenia pomocy na restrukturyzację, o rozstrzygnięciu, jakie zapadło w wyniku rozpatrzenia wniosku o udzielenie ulgi, tj. o udzieleniu lub odmowie udzielenia w całości lub w części wnioskowanej ulgi.

Doręczenie takiego rozstrzygnięcia właściwemu podmiotowi będzie stanowiło podstawę podjęcia z urzędu zawieszonego postępowania głównego. Art. 42 ust. 5 stanowi, że organ rozpatrujący wniosek o udzielenie ulgi jest związany uprzednią oceną ministra lub ARP w zakresie podmiotowych warunków udzielania pomocy, określonych w art. 4–8. Oznacza to, że niezależnie od formy wnioskowanej pomocy, minister właściwy do spraw gospodarki lub ARP zawsze będzie dokonywał wstępnej analizy spełnienia warunków udzielenia pomocy. Dopiero jeśli te warunki zostaną spełnione, przedsiębiorca będzie zobowiązany do przesłania wniosku o ulgę do właściwego organu. Organ będzie zobowiązany do rozpatrzenia wniosku, stosując w zakresie trybu udzielania ulgi przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, tak samo jak w przypadku wniosków o ulgę niezwiązanych z postępowaniem o udzielenie pomocy. Jedynym novum dla organów będzie wynikający z art. 42 ust. 3 obowiązek poinformowania ministra właściwego do spraw gospodarki lub ARP o zapadłym rozstrzygnięciu.

Art. 43 zawiera wskazówki co do zasadności udzielenia pomocy, przeznaczone dla podmiotu, który ma zdecydować o udzieleniu pomocy.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach oraz przepisy końcowe

Art. 44 i art. 45 zawierają wskazanie przepisów uchylanych oraz zmienianych niniejszym projektem.

Źródłem finansowania pomocy publicznej udzielanej zgodnie z przepisami niniejszego projektu ustawy jest budżet państwa w części będącej w dyspozycji ministra właściwego do spraw gospodarki jako wskazanego w ustawie podmiotu udzielającego pomocy. W **art. 46** wskazano wysokość kwoty, jaka w każdym roku przeznaczona będzie na udzielenie tej pomocy, tj. 120 mln zł. Przewiduje się następujący podział przeznaczonych środków: 69% na pożyczki, 29% na wejścia kapitałowe oraz do 2% na koszty udzielania pomocy. Wprowadzono również obowiązek monitorowania przez ministra właściwego do spraw gospodarki wykorzystania przyznanych środków i obowiązek zastosowania mechanizmu korygującego w przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczeniem rocznego limitu wydatków. Korekta ma następować poprzez limitowanie udzielonych świadczeń w zależności od dostępności środków przeznaczonych na udzielanie pomocy. W praktyce taką możliwość daje przepis art. 19 ust. 6 w związku z art. 11 ust. 7. Monitorowanie dostępności środków będzie się odbywało poprzez stałe sprawdzanie ilości uwzględnionych wniosków i wynikającej z nich

wysokości udzielonej pomocy. Jednocześnie w przypadku ustalenia, że pula udzielanej pomocy na dany rok została już wyczerpana, będzie publikowany jednoznaczny komunikat w tym przedmiocie. Od wskazanego komunikatu będzie zależało dalsze procedowanie wniosku o udzielenie pomocy.

Art. 47 wskazuje termin wejścia w życie projektowanej ustawy z dniem następującym po dniu ogłoszenia. Taki okres *vacatio legis*, w obliczu trudności związanych z zaistnieniem epidemii COVID-19, jest uzasadniony koniecznością jak najszybszego umożliwienia przedsiębiorcom zwracania się o wsparcie finansowe na podstawie przedmiotowych przepisów.

Projekt nie dotyczy funkcjonowania samorządu terytorialnego oraz nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt nie zawiera przepisów określających warunki wykonywania działalności gospodarczej, w związku z powyższym nie ma konieczności stosowania przepisów uchwały nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednolicenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205).

Zgodnie z art. 5 i art. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji.

Projektowana regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie określa zasad podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej, jednakże wpływa na mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców w zakresie ułatwienia uzyskiwania przez nich wsparcia na ratowanie i restrukturyzację poprzez wdrożenie programu pomocowego. Program pomocowy, jednorazowo notyfikowany, pozwoli na skrócenie procedury udzielania pomocy publicznej regulowanej ustawą i jednocześnie zmniejszy obciążenia administracyjne, ponieważ po zatwierdzeniu programu pomocowego

decyzja o udzieleniu tej pomocy publicznej dla małych i średnich przedsiębiorstw będzie podejmowana wyłącznie na poziomie krajowym.

Docelowo regulacja będzie miała pozytywny wpływ – z ekonomicznego punktu widzenia – na utrzymanie funkcjonowania przedsiębiorstw, które podjęły wysiłki związane z restrukturyzacją i dostosowaniem się do zmienionego otoczenia gospodarczego we wszystkich tych przypadkach, w których jest to zgodne z racjonalnym gospodarowaniem. Daje to szansę m.in. na utrzymanie dotychczasowych miejsc pracy, a w dalszej kolejności umożliwia dalsze budowanie przez przedsiębiorstwa przewagi konkurencyjnej.

Projekt ponadto jest zgodny z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, z późn. zm.).

Dodatkowo projektowana ustawa nie zawiera przepisów mających na celu ograniczenie biurokracji lub mogących spowodować jej wzrost.

Jednocześnie należy wskazać, że osiągnięcie celu nie jest możliwe za pomocą innych środków, w szczególności o charakterze pozalegisłacyjnym.

Nazwa projektu Ustawa o udzielaniu pomocy publicznej w celu ratowania lub restrukturyzacji przedsiębiorców Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Rozwoju Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Krzysztof Mazur Podsekretarz Stanu Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Departament Innowacji Anna Lewandowska – tel. 411 92 58; anna.lewandowska@mr.gov.pl	Data sporządzenia 24 marca 2020 r. Źródło Program rządowy Polityka Nowej Szansy Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych (Dz. Urz. UE C 249 z 31.07.2014, str. 1) Nr w Wykazie prac UD 76
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Prowadzenie działalności gospodarczej nierozzerwalnie wiąże się z ryzykiem, które oznacza, że kondycja przedsiębiorstwa, zwłaszcza finansowa, może ulec pogorszeniu, co w konsekwencji często prowadzi do niewypłacalności przedsiębiorcy. Obecna polityka przedsiębiorczości koncentruje się nie tylko na pomocy przy podejmowaniu i rozwijaniu działalności gospodarczej, ale zwraca również uwagę na wspieranie wartościowych podmiotów gospodarczych, które stają w obliczu sytuacji kryzysowych.

Zachowanie działalności przedsiębiorstwa dłużnika niejednokrotnie jest znacznie korzystniejsze dla jego wierzycieli niż jego likwidacja. Umożliwia to bowiem zachowanie miejsc pracy, jak również realizowanie kontraktów przedsiębiorstwa, i to właśnie stanowi dodatni wymiar podejmowanej przez państwo ochrony firm w trudnościach, w aspekcie nie tylko gospodarczym ale i społecznym. Warunkiem zaoferowania przez państwo wsparcia w tym kierunku jest podjęcie przez przedsiębiorstwo w trudnościach działań naprawczych, które mają na celu zrestrukturyzowanie firmy w celu przywrócenia jej rentowności i umożliwieniu ponownego osiągnięcia pozycji konkurencyjnej. Pomoc państwa w tym zakresie obejmuje więc instrumenty, które mają zapewnić firmie płynność finansową na czas przygotowania działań naprawczych i umożliwić sfinansowanie tych działań w ramach przygotowanego planu restrukturyzacyjnego. Te instrumenty mają przede wszystkim charakter wsparcia finansowego (pożyczki, wejścia kapitałowe) oraz ulgi w spłacie należności publicznoprawnych i stanowią pomoc publiczną.

System pomocy dla przedsiębiorców w trudnościach został zawarty w programie rządowym pn. Polityka Nowej Szansy, przyjętym uchwałą Rady Ministrów z dnia 22 lipca 2014 r. Program obejmuje szereg instrumentów wsparcia dla małych i średnich przedsiębiorców w zależności od stopnia zagrożenia niewypłacalnością. Zgodnie z ideą Polityki Nowej Szansy, system wsparcia dla przedsiębiorców w trudnościach powinien umożliwić kontynuację działalności funkcjonujących organizmów gospodarczych we wszystkich tych przypadkach, w których jest to zgodne z racjonalnym gospodarowaniem. Daje to szansę m.in. na utrzymanie dotychczasowych miejsc pracy.

Jednakże przedsiębiorcy z sektora małych i średnich przedsiębiorców (MŚP), którzy doświadczają problemów finansowych – i tym samym mają ograniczone zasoby – często nie są w stanie udźwignąć ciężaru procesu restrukturyzacji, który ze swej istoty jest długotrwały i kosztowny. Wprowadzenie *ustawą z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2019 r. poz. 243, z późn. zm.)* elastycznych procedur restrukturyzacyjnych zapewniło podstawę prawną do przeprowadzania działań restrukturyzacyjnych adekwatnych do sytuacji poszczególnych przedsiębiorców, jednakże dla zwiększenia powodzenia tych działań niezbędne jest również wsparcie finansowe, które stanowi niezbędny element udanego procesu restrukturyzacji, rozumianego jako całość działań przedsiębiorcy, od momentu wystąpienia trudności do chwili odzyskania dobrej kondycji. Pomoc finansowa dla przedsiębiorców, również dla tych, którzy już znaleźli się w trudnej sytuacji, ale nie rozpoczęli jeszcze żadnego z postępowań restrukturyzacyjnych przeznaczona jest bowiem nie tylko na sfinansowanie działań restrukturyzacyjnych, ale również na wsparcie płynności finansowej przez okres potrzebny do przygotowania planu restrukturyzacji.

Pomoc dla przedsiębiorców podejmujących działania naprawcze była udzielana w przeszłości w charakterze pomocy publicznej przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa. Została ona wpisana do Polityki Nowej Szansy jako jeden z instrumentów zmierzających do zapobiegania przedwczesnej likwidacji przedsiębiorstw. Minister Skarbu Państwa udzielał pomocy na podstawie wydanego przez siebie *rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 20 marca 2015 r. o pomocy publicznej udzielanej w celu ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorców (Dz. U. z 2016 r. poz. 1756)*, do którego delegacja znajdowała się w *ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 156, z późn. zm.)*, wskazującej źródło finansowania tej pomocy i podmiot, który jej udzielał. Źródło finansowania pomocy stanowił Fundusz Restrukturyzacji Przedsiębiorców (FRP), którego środki pochodziły z 15% odpisu uzyskiwanego z corocznych przychodów z prywatyzacji oraz odsetek gromadzonych od tych środków. Dysponentem Funduszu był minister właściwy do spraw Skarbu Państwa.

Korzystanie przez przedsiębiorców w trudnościach z pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację było ograniczone przez konieczność uzyskania – w przypadku planowanej pomocy dla każdego przedsiębiorcy – akceptacji Komisji Europejskiej (KE) z uwagi na fakt, że tego rodzaju pomoc publiczna najbardziej zaburza konkurencję. Stanowiło to poważną barierę, ponieważ oczekiwanie na decyzję KE zajmowało od kilku do kilkunastu miesięcy, co w przypadku przedsiębiorcy w kryzysie stwarzało ryzyko, że zostanie on postawiony w stan upadłości lub likwidacji, zanim Komisja udzieli zgody na udzielenie pomocy. Dla rozwiązania tego problemu w Polityce Nowej Szansy przewidziano wdrożenie programu pomocowego, przedstawionego jako całość do notyfikacji KE. Zapewnienie w ten sposób MŚP możliwości uzyskania pomocy bez długotrwałej procedury notyfikacyjnej stworzyło realne szanse na ich szybszy powrót do rentowności i minimalizowało ryzyko upadłości. Przygotowanie programu pomocowego dla MŚP zapewnił Komunikat KE pn. *Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji*. Pozwalają one na udzielenie pomocy dla małych i średnich przedsiębiorstw w ramach programu pomocowego, jednorazowo notyfikowanego jako całość. Wytyczne stwierdzają, że „wykorzystanie programów (pomocowych) przyczynia się do ograniczenia zakłóceń konkurencji związanych z pokusą nadużycia, umożliwiając państwu członkowskiemu wyrażne określenie *ex ante*, na jakich warunkach może ono podjąć decyzje o przyznaniu pomocy dla przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji”.

Komisja Europejska zaakceptowała *decyzją z dnia 29 sierpnia 2016 r.*, opublikowaną w Dzienniku Urzędowym UE (C 369/1) z dnia 7 października 2016, przedstawiony przez Polskę program pomocowy. Program pomocowy tworzyły *ustawa z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne w zakresie przepisów o pomocy publicznej oraz rozporządzenie Ministra Skarbu Państwa z dnia 20 marca 2015 r. o pomocy publicznej udzielanej w celu ratowania lub restrukturyzacji przedsiębiorców*. Oba akty prawne w chwili opublikowania decyzji KE były nowelizowane ze względu na konieczność zmiany przepisów zmierzających do uwzględnienia uwag KE zgłoszonych w toku procedury notyfikacyjnej. Uwagi dotyczyły doprecyzowania przepisów prawa krajowego w kierunku zapewnienia zgodności z zapisami Wytycznych dotyczących pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji.

Ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2260, z późn. zm.) uchyliła *ustawę z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa*, co wiązało się automatycznie z zaprzestaniem obowiązywania rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 20 marca 2015 r. o pomocy publicznej udzielanej w celu ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorców, zlikwidowała organ ministra Skarbu Państwa, będący podmiotem udzielającym pomocy oraz zlikwidowała Fundusz Restrukturyzacji Przedsiębiorców (FRP). Oznaczało to zaprzestanie udzielania pomocy, ponieważ przestał istnieć podmiot, który jej udzielał, przestały obowiązywać regulacje prawne w tym zakresie (ustawa określająca, kto udziela pomocy i z jakich środków oraz rozporządzenie regulujące warunki, zasady i tryb jej udzielania) oraz przestało istnieć źródło, z którego środków pomoc była udzielana.

W zaistniałej sytuacji pojawiła się więc konieczność ustanowienia nowych przepisów, tj. przedmiotowego projektu ustawy.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Udzielanie pomocy publicznej na ratowanie lub restrukturyzację przedsiębiorstw w trudnościach w formie wsparcia finansowego wymaga wydania nowych przepisów na poziomie ustawowym, które w miejsce uchylonej *ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa* określą źródło finansowania pomocy i wskażą podmiot jej udzielający, a dodatkowo określą warunki i zasady jej udzielania.

Delegacja do wydania rozporządzenia o udzielaniu takiego wsparcia, niejako w miejsce uchylonych przepisów regulujących działalność ministra Skarbu Państwa w tym zakresie, znajduje się w *ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne*.

Ze względu na rozszerzenie zakresu zagadnień, które powinny objąć całość problematyki, regulowanej dotychczas ww. *ustawą i rozporządzeniem Ministra Skarbu Państwa z dnia 20 marca 2015 r. w zakresie udzielania pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację*, istniejąca delegacja jest zbyt wąska. Dlatego też konieczne jest uregulowanie wszystkich tych kwestii w akcie rangi ustawowej.

Projektowana regulacja wprowadza nową formę pomocy na restrukturyzację w postaci ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej.

Projekt ustawy wskazuje budżet państwa jako źródło finansowania pomocy publicznej w formie wsparcia finansowego, wskazując jednocześnie jaka kwota jest przewidywana rocznie na udzielenie takiej pomocy.

Projekt ustawy określa:

- warunki, jakie będą musieli spełnić przedsiębiorcy, aby móc się ubiegać o pomoc publiczną na ratowanie i restrukturyzację w formie wsparcia finansowego i pomoc publiczną na restrukturyzację w formie ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej,
- zasady, według których będzie udzielana pomoc publiczna na ratowanie i restrukturyzację w ww. formach.

Projekt ustawy określa, że pomocy publicznej w formie wsparcia finansowego będzie udzielał minister właściwy do spraw gospodarki, a pomocy publicznej w formie ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej – organ, który nałożył ww. karę.

Minister właściwy do spraw gospodarki, wskazany w ustawie jako organ udzielający pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację w formie wsparcia finansowego będzie mógł powierzyć udzielanie tej pomocy Agencji Rozwoju Przemysłu Spółce Akcyjnej, w drodze umowy. Umożliwienie przekazania tego zadania Agencji podyktowane jest faktem, iż Agencja od lat jest zaangażowana w proces restrukturyzacji przedsiębiorstw i posiada niekwestionowane doświadczenie w tym zakresie.

Projekt ustawy przewiduje ponadto uchylenie przepisu znajdującego się w *ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne*, który zawiera delegację do wydania rozporządzenia w sprawie warunków, zasad, trybu i podmiotu w zakresie udzielania pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację.

Efektom wprowadzenia projektowanej regulacji będzie możliwość wsparcia przez środki publiczne procesów restrukturyzacyjnych w przedsiębiorstwach, podejmujących działania naprawcze w związku z występującymi sytuacjami kryzysowymi. Uchwalenie projektu ustawy zapewni wdrożenie programu pomocowego, zaakceptowanego przez KE, przewidzianego jako jeden z instrumentów programu Polityka Nowej Szansy.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Udzielanie pomocy publicznej odbywa się w oparciu o przepisy wspólnotowe, które są w znacznym stopniu zharmonizowane. Pomoc publiczna, która może być udzielona w celu ratowania lub restrukturyzacji przedsiębiorstwa w trudnościach jest najbardziej zakłócającym konkurencję rodzajem pomocy publicznej, stąd dla zminimalizowania jej potencjalnie szkodliwych skutków oraz dla zapewnienia efektywnego wydatkowania środków publicznych, KE wydała komunikat – Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji (2014/C 249/01) – w którym zostały zawarte warunki i zasady udzielania takiej pomocy. Oznacza to, że aby pomoc na ratowanie lub restrukturyzację mogła być uznana zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, państwo członkowskie musi jej udzielać zgodnie z Wytycznymi, co KE potwierdza, wyrażając akceptację dla każdego przypadku udzielenia pomocy.

Dla ograniczenia kosztów i skrócenia procedury uzyskiwania akceptacji KE w sprawie udzielenia pomocy publicznej w celu ratowania lub restrukturyzacji, skierowanej do MŚP, Wytyczne dopuszczają przedstawienie do akceptacji schematu udzielania takiej pomocy, który jako program pomocowy będzie stanowił podstawę do jej udzielenia na poziomie krajowym.

Tak jak w przypadku Polski, KE wydała pozytywne decyzje dotyczące programów pomocowych na ratowanie lub restrukturyzację przedsiębiorstw w trudnościach dla kilku krajów członkowskich, np. Finlandii, Słowenii i Irlandii.

Irlandia: w ramach programu, obowiązującego w terminie 15.12.2017 — 31.12.2020, Enterprise Ireland, irlandzka agencja rządowa odpowiedzialna za wspieranie przedsiębiorstw, będzie mogła udzielać tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego i pomocy na restrukturyzację małym i średnim przedsiębiorstwom w trudnej sytuacji, w szczególności w celu uniknięcia możliwości likwidacji miejsc pracy. Głównym celem programu jest zapewnienie finansowania firmom, które rokują przywrócenie konkurencyjności, a mają utrudniony dostęp do finansowania kredytowego. Wsparcie będzie miało formę dotacji, pożyczek i inwestycji kapitałowych i będzie dostępne we wszystkich sektorach gospodarki, kwalifikujących się do udzielenia pomocy, czyli z wyjątkiem sektorów: stalowego, węglowego i finansowego. Program wymaga, aby beneficjent wsparcia przedstawił realny plan restrukturyzacji, zmierzający do zapewnienia długoterminowej rentowności firmy oraz zapewnił stosowny wkład własny, który ma na celu potwierdzenie wiarygodności przedsiębiorstwa i obniżenie kosztów programu dla budżetu publicznego. Całkowity budżet programu wynosi 10 mln euro.

Słowenia: w ramach programu pomocowego, obowiązującego w terminie 15.12.2016 – 31.12.2020 Ministerstwo Rozwoju Gospodarczego i Technologii będzie udzielało pomocy na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstwom w trudnościach. Pomoc na ratowanie może być przyznawana jedynie w formie gwarancji kredytowych lub pożyczek, natomiast pomoc na restrukturyzację – w postaci pożyczek, dotacji, gwarancji i inwestycji kapitałowych. Tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne – gwarancje lub pożyczki. Pomoc dotyczy wszystkich sektorów kwalifikujących się do uzyskania pomocy. Całkowity budżet programu pomocowego wynosi 160 mln euro.

Finlandia: w ramach programu pomocowego obowiązującego w okresie 01.08.2015 — 31.12.2020, państwowa spółka finansowa Finnvera będzie udzielała przedsiębiorstwom w trudnej sytuacji w Finlandii trzy rodzaje pomocy: pomoc na ratowanie – w formie pożyczek lub gwarancji kredytowych, pomoc na restrukturyzację – w formie pożyczek, gwarancji kredytowych, obniżek odsetek i odpisów z tytułu długów. Podmiot przyznający pomoc będzie oceniał, która z wybranych form pomocy jest adekwatna do rozwiązania problemu konkretnego przedsiębiorstwa (np. w przypadku problemów związanych z wypłacalnością, właściwym środkiem pomocy będzie obniżenie bieżących długów, a w sytuacji, gdy problemy dotyczą głównie płynności, wystarczającą będzie pomoc w formie pożyczek lub gwarancji kredytowych. Tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne będzie udzielane w formie pożyczek lub gwarancji kredytowych. Pomoc dotyczy wszystkich sektorów kwalifikujących się do uzyskania pomocy. Całkowity budżet programu pomocowego wynosi 180 mln euro.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt												
Grupa	Wielkość	Źródło danych							Oddziaływanie			
Mikro, mali, średni i duzi przedsiębiorcy prywatni oraz publiczni na terenie całego kraju (poza sektorami wyłączonymi).	Ok. 2 mln aktywnych przedsiębiorców , w tym przedsiębiorcy wobec których prowadzone jest postępowanie restrukturyzacyjne – ok. 465	Na podstawie danych Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Głównego Urzędu Statystycznego Na podstawie danych Centralnego Ośrodka Informacji Gospodarczej (31 XIII 2019 r.)							Zapewnienie możliwości skutecznego ubiegania się o pomoc na ratowanie, tymczasową pomoc na restrukturyzację oraz pomoc na restrukturyzację.			
Minister właściwy ds. gospodarki	-	-							Dodatkowe zadania mające na celu zapewnienie przedsiębiorcom możliwości skutecznego ubiegania się o pomoc na ratowanie, tymczasową pomoc na restrukturyzację oraz pomoc na restrukturyzację.			
Agencja Rozwoju Przemysłu Spółka Akcyjna	-	-							W przypadku zawarcia umowy o powierzenie udzielania pomocy - dodatkowe zadania mające na celu zapewnienie przedsiębiorcom możliwości skutecznego ubiegania się o pomoc na ratowanie, tymczasową pomoc na restrukturyzację oraz pomoc na restrukturyzację.			
Organy administracji publicznej nakładające kary pieniężne, w tym organy centralne, terenowe organy administracji rządowej i jednostki samorządu terytorialnego	26526	Na podstawie danych Głównego Urzędu Statystycznego - tablice REGON nt. podmiotów gospodarki narodowej (administracja publiczna 31 XII 2019 r.)							Dodatkowe zadania w postaci udzielania pomocy publicznej w formie ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej.			
5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji												
Stosownie do decyzji o konieczności szybszego procedowania ustaw, które mogą pomóc przedsiębiorcom w związku z zaistnieniem nagłej sytuacji, jaką jest wystąpienie epidemii COVID- 19, podjęto decyzję o zrezygnowaniu z przeprowadzenia konsultacji publicznych. Decyzja ta pozwala na jak najszybsze wejście w życie proponowanej regulacji.												
6. Wpływ na sektor finansów publicznych												
(ceny stałe z 2019 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	-50	-50	-50	-50	-50	-50	-50	-50	-50	-50	-50	-550
budżet państwa	-50	-50	-50	-50	-50	-50	-50	-50	-50	-50	-50	-550
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												

Wydatki ogółem	120	120	120	120	120	120	120	120	120	120	120	1 320
budżet państwa	120	120	120	120	120	120	120	120	120	120	120	1 320
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	- 170	- 170	- 170	- 170	- 170	- 170	- 170	- 170	- 170	- 170	- 170	-1870
budżet państwa	- 170	- 170	- 170	- 170	- 170	- 170	- 170	- 170	- 170	- 170	- 170	-1870
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania	Regulacja spowoduje skutki finansowe dla jednostek sektora finansów publicznych, w tym budżetu państwa, polegające na zwiększeniu wydatków w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów. Regulacja spowoduje także zmniejszenie dochodów tych jednostek w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów. Źródłem finansowania pomocy finansowej udzielanej na podstawie projektowanej ustawy będą środki budżetu państwa. Wydatki z budżetu państwa będą ponoszone poprzez zwiększenie limitu wydatków części 20 – dział gospodarka lub z rezerwy celowej budżetu państwa. W 2020 r. koszty związane z udzielaniem pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację będą finansowane ze zwiększonego o ww. kwotę limitu wydatków części budżetowej 20 – gospodarka, ewentualnie ponosić je będzie minister właściwy ds. gospodarki ze środków z rezerwy celowej budżetu państwa, zaś w dalszych latach od 2021 r. włącznie będą one finansowane ze zwiększonego o ww. kwotę limitu wydatków części budżetowej 20 – gospodarka. Rokiem zerowym, czyli rokiem, w którym ustawa wejdzie w życie, jest rok 2020. Przyjmując, że prace legislacyjne mogą potrwać do końca I kwartału 2020 roku, prawdopodobne jest, że projekt wejdzie w życie po I kwartale 2020 roku, w związku z czym może się zdarzyć, że zostanie wydatkowanych mniej środków niż wynikających z tabeli z uwagi na krótszy czas funkcjonowania ustawy po wejściu w życie.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Polski program pomocy na ratowanie i restrukturyzację, zaakceptowany przez Komisję Europejską decyzją z dnia 29 sierpnia 2016 r. przewiduje możliwość udzielania rocznie pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorców w trudnościach do wysokości 153 mln zł, w tym 100 mln zł jest przeznaczonych na pomoc finansową, a 53 mln zł na restrukturyzację niektórych należności publicznoprawnych w postaci odroczenia lub rozłożenia na raty restrukturyzowanych należności, w szczególności: z tytułu podatków, z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne w części finansowanej przez dłużnika jako pracodawcę, z tytułu składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, składek na Fundusz Pracy, składek na Fundusz Emerytur Pomostowych, składek na własne ubezpieczenie społeczne i zdrowotne dłużnika, zgodnie z przepisami Ustawy z dnia z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne. Biorąc pod uwagę grupę docelową projektowanej regulacji, którą stanowią przedsiębiorcy znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej, w określeniu rocznej kwoty wsparcia, oparto się na szacunkach ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, który udzielał wcześniej takiej pomocy i określił jej wysokość na poziomie 100 mln zł rocznie, oraz dodatkowo biorąc pod uwagę wyjątkowe okoliczności, spowodowane wystąpieniem epidemii COVID-19, w sumie przyjęto jej wysokość na poziomie 120 mln rocznie. Natomiast w przypadku ulg na restrukturyzację niektórych należności publiczno-prawnych przyjęto szacunkową kwotę na poziomie 50 mln zł. Przewiduje się, że pomoc finansowa, która w dużej mierze będzie się opierała na instrumentach zwrotnych, pozwoli na korzystanie z tych samych środków przez więcej niż jednego beneficjenta. Z uwagi na okoliczność braku danych oszacowania ilościowego wymierzanych kar administracyjnych oraz brak danych umożliwiających przedstawienie szacunków liczbowych w zakresie administracyjnych kar pieniężnych, w konsekwencji nie jest możliwe oszacowanie i wskazanie danych liczbowych w zakresie udzielania ulg w wykonaniu tych kar. Pomoc na ratowanie i tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne przewidziana jest wyłącznie w formie pożyczek udzielanych na okres wskazany w projekcie, natomiast pomoc na restrukturyzację poza pożyczkami, również w formie zmiany terminów spłaty pożyczki oraz w formach związanych z tzw. wejściami kapitałowymi, czyli przez objęcie obligacji albo objęcie akcji lub udziałów przy podwyższaniu kapitału zakładowego albo jako konwersję pożyczki udzielonej jako pomoc na ratowanie, a także poprzez ulgi w wykonywaniu administracyjnej kary pieniężnej. Zwrot pożyczek będzie następował na rachunek budżetu państwa. Objęcie obligacji albo objęcie akcji lub udziałów będzie następowało na rzecz ministra właściwego do spraw gospodarki.											

	Projektowane przepisy dotyczące udzielania ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej mogą powodować skutki finansowe w postaci odroczenia spłaty, rozłożenia jej na raty lub zmniejszenia dochodów jednostek sektora finansów publicznych, które udzieliły takiej ulgi, jedynie w przypadku umorzenia administracyjnej kary pieniężnej w całości lub w części. Jednakże, w przypadku powodzenia restrukturyzacji, której ulga jest elementem, można mówić o równoważeniu tego zmniejszenia, w dłuższej perspektywie, korzyściami dla budżetu państwa wynikającymi z wpływów podatkowych, rozwoju przedsiębiorczości, ożywienia koniunktury i poprawy sytuacji na lokalnym rynku pracy, ograniczenia skali koniecznych transferów socjalnych. W przypadku pomocy udzielanej w formie instrumentów zwrotnych lub w przypadku restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych w postaci odroczenia spłaty lub rozłożenia należności na raty, nie będzie występowała utrata wpływów budżetowych, a jedynie nastąpi ich przesunięcie w czasie. Zmniejszenie wpływów budżetowych wystąpi jedynie w przypadku umorzenia administracyjnej kary pieniężnej w całości lub w części. Ze względu na fakt, że pomoc publiczna w formie wsparcia finansowego nie była do tej pory udzielana w ramach programu pomocowego, dzięki któremu uproszczeniu i skróceniu uległa procedura udzielania pomocy, trudno jest ocenić, jak wielu przedsiębiorców zwróci się o taką pomoc w nowych warunkach (program pomocowy) i ilu spełni warunki do jej otrzymania.
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2019 r.)	duże przedsiębiorstwa	170	170	170	170	170	170	1870
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Zapewnienie możliwości ubiegania się o pomoc na ratowanie i pomoc na restrukturyzację poza programem pomocowym.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Zapewnienie możliwości ubiegania się o pomoc na ratowanie, tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne oraz pomoc na restrukturyzację w ramach programu pomocowego, który umożliwi udzielanie tej pomocy bez wymogu przeprowadzenia procedury indywidualnej notyfikacji, co znacznie skróci i uprości procedurę.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Brak bezpośredniego wpływu – w tym brak wpływu na osoby starsze i niepełnosprawne. Pośrednio projekt może wpłynąć pozytywnie na te grupy, gdyż efektem wprowadzenia projektowanej regulacji będzie możliwość wsparcia procesów restrukturyzacyjnych w przedsiębiorstwach bądź odroczenie lub rozłożenie na raty zobowiązań publiczno-prawnych, co pozwoli na utrzymanie miejsc pracy, stabilność zatrudnienia i w konsekwencji zmniejszy ryzyko stresów z tym związanych mogących negatywnie odbijać się na obywatelach i rodzinie.						
Niemierzalne	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw, rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projektowana regulacja przyczyni się do poprawy klimatu dla rozwoju przedsiębiorczości.						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Pomoc będzie udzielana w formie instrumentów zwrotnych (np. pożyczek) lub – w przypadku restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych – w postaci odroczenia spłaty lub rozłożenia należności na raty. Przedsiębiorcy będą mogli też skorzystać z umorzenia administracyjnej kary pieniężnej w całości lub w części.						

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu			
☐ nie dotyczy			
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwroconej tabeli zgodności).		☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:		☒ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.		☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz: Projektowana regulacja wprowadza obowiązki sprawozdawcze po stronie beneficjentów pomocy (zobowiązani oni będą do przedkładania okresowych sprawozdań z wykorzystania udzielonej pomocy i jej efektów oraz sprawozdań z realizacji planu restrukturyzacji, wymaganych decyzją Komisji Europejskiej zatwierdzającej pomoc, a także do przedłożenia po zakończeniu okresu restrukturyzacji opinii i raportu biegłego rewidenta z badania wykorzystania przyznanych środków oraz oceny uzyskanych w jej wyniku efektów). Należy jednak przyjąć, że obowiązki te w pełni kompensowane będą korzyściami, jakie wynikają dla przedsiębiorcy z faktu otrzymania pomocy. Wprowadzenie projektowanych regulacji wiązać się będzie także z powstaniem obowiązków sprawozdawczych po stronie organów udzielających pomocy publicznej. Kwestia elektronizacji procedur związanych z udzielaniem pomocy publicznej w celu ratowania lub restrukturyzacji będzie przedmiotem regulacji na poziomie aktu wykonawczego regulującego tryb udzielania pomocy.			
9. Wpływ na rynek pracy			
Projektowana ustawa, co do zasady, pozytywnie wpłynie na rynek pracy – umożliwienie przedsiębiorcom ubiegania się o pomoc publiczną na ratowanie i restrukturyzację daje szansę na utrzymanie zagrożonych likwidacją miejsc pracy (choć nie można wykluczyć częściowej redukcji zatrudnienia jako bezpośredniego skutku restrukturyzacji), a dalszej perspektywie (w przypadku przedsiębiorców, których kondycja ekonomiczna ulegnie poprawie) na utworzenie nowych. Dodatkowo, osiągnięcie celu restrukturyzacji, tj. przywrócenie u przedsiębiorcy długookresowej zdolności do konkurencyjności na rynku, jest szansą na zachowanie miejsc pracy u dostawców i kooperantów beneficjenta pomocy, a w dalszej perspektywie na zwiększenie ich liczby (zaopatrzeniowe efekty mnożnikowe).			
10. Wpływ na pozostałe obszary			
☐ środowisko naturalne ☒ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:		☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ informatyzacja ☐ zdrowie	
Omówienie wpływu		Przyjęcie projektowanej regulacji pozytywnie wpłynie na sytuację i rozwój regionów, z uwagi na wzrost konkurencyjności przedsiębiorców objętych pomocą i w efekcie przyczyni się do rozwoju gospodarczego regionów. Osiągnięcie zakładanego celu restrukturyzacji w postaci przywrócenia u przedsiębiorcy długookresowej zdolności do konkurencyjności na rynku powinno przełożyć się na utrzymanie poziomu bezrobocia, siły nabywczej lokalnej społeczności oraz poziomu konsumpcji na niezmiennym poziomie. Należy przyjąć, że pomyślne zakończenie procesów restrukturyzacyjnych wiązać się będzie także z ograniczeniem ryzyka odpływu wykwalifikowanej kadry z danego regionu. Przyczyni się to do wzmocnienia konkurencyjności regionalnej gospodarki. Dodatkowo, jeśli beneficjentem pomocy będzie przedsiębiorca o	

	kluczowym znaczeniu dla lokalnego rynku, podjęcie przez niego w ramach restrukturyzacji działań mających na celu dostosowanie się do nowych wyzwań rynkowych może stanowić impuls do modernizacji całej regionalnej gospodarki. Na przykład wprowadzenie innowacji produktowych wymusi procesy dostosowawcze u jego dostawców i kontrahentów (by sprostać wymaganiom beneficjenta pomocy konieczne będzie oferowanie bardziej innowacyjnych usług i produktów). Przełoży się to na wzrost potencjału innowacyjnego regionu i jego zdolność do przyciągania i zatrzymywania wykwalifikowanych pracowników.
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Projektodawca zakłada, że ustawa wejdzie w życie z dniem następującym po ogłoszeniu.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
Podmiot udzielający pomocy będzie dokonywał działań sprawozdawczych w zakresie ilości przedsiębiorców, którym została udzielone wsparcie oraz wysokości tego wsparcia. Ocena <i>ex post</i> nastąpi po 3 latach funkcjonowania przepisów. Dokonana zostanie ocena stopnia wykorzystania mechanizmu udzielania wsparcia finansowego pomocy na ratowanie i restrukturyzację oraz pomocy na restrukturyzację w formie ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej. Przygotowane zostaną między innymi zestawienia prezentujące liczbę podmiotów, które udzieliły pomocy, liczbę beneficjentów, którzy otrzymali pomoc, wielkość udzielonej pomocy publicznej. Podmiot odpowiedzialny za monitorowanie Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	